

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Година 98

Брой 1/2023

Бягай за
живота си

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Година 98

Брой 1/2023

В ТОЗИ БРОЙ

Уводна статия

Изпитването на нашата вяра

Мойсей велики спрямо Мойсей овчаря

Великият патриарх Мойсей преживя един процес на израстване, за да стане най-кроткият човек на земята, както е известен

„Само аз останах“

Плодът на Илия, когато бе свързан с Бога, бе безкрайно по-силен, отколкото когато се бореше със собствената си сила

Най-големият измежду смъртните

Именно когато Йоан Кръстител видя Божия Агнец - т.е. в часа на тъмнината - той живя като най-великия измежду смъртните

Вярата на един ловец на човеци

Апостол Петър преживя кривата на ученето, за да израстне до прекрасния евангелизатор, какъвто стана

Бягай за живота си

Всеки един от искрените последователи на Христос стига до крайната точка, в която вижда тоталната си безпомощност без Спасителя.

За децата

Вяра за безстрашните

3

4

9

16

21

26

32

Обмисляли ли сте някога идеята да разпространявате „Вестител на Реформацията“ сред хората, с които се срещате, или които познавате? Това списание все повече се замисля и проектира така, че да отговаря на реалния духовен глад на хората от днешното общество, като проследява именно навременната линия на мисълта, проворикарана от актуалните събития. Сега, когато библиейското пророчество се разгръща пред очите ни, защо да не си носим поддръка няколко такива списания, с готовност да ги споделяме с искрени и мислещи хора, които се боят от Бога и жадуват да разберат какво се случва в света в момента?

Official Church Publication of the
Seventh Day Adventist Reform Movement

"The age in which we live calls for reformatory
action."

—Testimonies, vol. 4, p. 488.

Editor
Assistant to the Editor
Layout and Design

L. Todoroiu
B. Montrose
D. Conceição

Web: <http://www.sdarm.org>

E-mail: info@sdarm.org

УВОДНА СТАТИЯ

ИЗПИТВАНЕТО НА НАШАТА ВЯРА

Всеки има проблеми. Но колкото и иронично да изглежда, често пъти злите хора имат по-малко проблеми. Пророк Еремия се помоли: „Праведен си, Господи, когато се съдя с Тебе; но нека разисквам с Тебе за съдбите Ти – защо успява пътят на нечестивите? Защо са охолни всички, които постъпват коварно?“ (Еремия 12:1). Подобно на това в един момент псалмистът бе склонен да чувства, че е единственият, който действително има сериозни изпитания и затруднения в живота си. Струваше му се, че на всеки друг - особено на безбожните - сякаш всичко им върви гладко и безпроблемно, без грижи в света. За него това беше обезпокоително. Но накрая засвидетелства: „И мислех да разбера това, но ми се виждаше много мъчно, докато влязох в Божието светилище и размишлявах върху сетнината им“ (Псалм 73:16, 17). Техният край беше хлъзгаво нанадолнище към погубление. Това не е приятна картина. Апостол Петър, Божий мъж, животът на когото приключи с разпятие, обърнато с главата надолу, ни дава скъпоценно напомняне: „Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исуса Христа от мъртвите, за наследство нетленно, неоскверняемо, и което не повяхва, запазено на небесата за вас, които с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение, готово да

се открие в последно време. В което блаженство се радвате, ако и за малко време да скърбите сега, (ако е потребно), в разни изпитни, с цел: изпитването на вашата вяра, като е по-скъпоценно от златото, което гине, но пак се изпитва чрез огън, да излезе за хвала и слава и почест, когато се яви Исус Христос“ (1 Петрово 1:3–7). Настоящият брой на „Вестител на Реформацията“ разглежда болезнените изпитания на няколко велики мъже на вярата. Разбира се, има още много примери, които биха могли да се посочат. Това е само една представителна извадка. Ще разгледаме по какъв начин те са били подложени на силно изпитание, но както това описва апостолът, ще излязат по-скъпоценни от злато при славното връщане на Христос - което ще бъде много по-скоро, отколкото всички ние осъзнаваме. Подобно на верните в Писанието, през тези последни дни мнозина ще понесат изпитания и изкушения, които са почти съкрушителни - и биват доведени почти до отчаяние. Но Господ има решение в тази ситуация: „Вие рекохте: Напразно служим Богу; и каква полза, че сме пазили заръчаното от Него, и че сме ходили с жалеене пред Господа на Силите? И сега ние облажаваме горделивите. Да! ония, които вършат беззаконие, успяват; даже изкушават Бога, и се избавят. Тогава боящите се от Господа говореха един на друг; и Господ внимаваше и слушаше; и на-

писа се възпоменателна книга пред Него за ония, които се бояха от Господа, и които мислеха за името Му. Тия ще бъдат Мои казва Господ на Силите, Да! избрана скъпоценност, в деня който определям. И ще бъде благосклонен към тях, както е благосклонен човек към сина, който му работи“ (Малахия 3:14–17). Да, Господ ни уверява, че ще пощади Своите верни скъпоценни камъни, които са изложени на огъня - и през времето на изпитанието ни кани често да общуваме един с друг, говорейки за Неговата изобилна благодат и грандиозно величествена сила. Навярно там, където сте, няма да можете да се радвате на дълбоко, искрено общуване с вярващи съмишленици. Може да се чувствате самотни. Но без значение какви са обстоятелствата, в които се намирате, този брой на „Вестител на Реформацията“ е определен точно за да ви осигури думи на надежда, когато заедно разглеждаме случаите на хора, изминали тясната пътека преди нас - „Защото всичко, което е било писано от по-напред, писано е било за наша поука, така че чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда. А Бог на твърдостта и на утехата да ви даде единомислие помежду ви по примера на Христа Исуса, така че единодушно и с едни уста да славите Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос“ (Римляни 15:4–6). Нека това бъде общата ни цел. Амин!

МОЙСЕЙ ВЕЛИКИ СПРЯМО МОЙСЕЙ ОВЧАРЯ

Петер Лаушевич

Трудно е да започнеш статия с поражение, понеже винаги във въображението си ние се виждаме като победители. Винаги когато четем историите на Илия на планината Кармил, Петър в деня на Петдесетница или Мартин Лутер пред аугустовите съвети в неговите дни, ние се идентифицираме главно с победителя, понеже той е отстоял правото. Същото се отнася и за събитията от последния сблъсък между доброто и злото, между белега на звяра и онези, които приемат печата на Бог. Във въображението си винаги се асоциираме с хората, които удържат победата. Но за да получим действително победа, необходимо е да изследваме поражението. Нашите първи родители преживяха поражение в самото начало на историята на този свят. След красивото удивително дело през седмицата на сътворението срещаме познатата опитност на греха и кошмарните му последици. „И при вечерния ветрец чува гласа на Господа Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между градинските дървета“ (Битие 3:8). Вината ни кара да се крием от живото присъствие

на нашия Създател. Днес светът бива погълнат от вина, която често пъти води до депресия. Съгласно www.usafacts.org текущото ниво на хора, които преживяват депресия, е близо 20% от възрастното население. В миналото ни се казваше, че проблемът с вината се дължал на това, че толкова много неща са заклеени като грях и съответно причиняващи вина. Сега обаче, след като толкова много от същите тези неща са легализирани и все повече се приемат от обществото като „новото нормално“ в моралността, нивото на депресия в действителност стабилно се покачва, наместо да спада. Добре е да разгледаме преживяването на Мойсей, когато говорим за провал. Първоначално той беше измежду обичайните в двореца на фараона и получи най-доброто образование, което би могло да го направи един истински принц. „И Мойсей беше научен на всичката египетска мъдрост, и бе силен в слово и в дело“ (Деяния 7:22). Добре е да имаме предвид, че по това време Египет бе първата нация в тогавашния - както е бил известен в онези дни - цивилизован свят. Не само че е бил най-могъщата нация,

но и най-богатата; и след опитността на Йосиф всичката тази власт и богатство се съсредоточаваха в личността на царя. А Мойсей е трябвало да стане точно ТОЗИ човек - фараон. Като имаме предвид конкретно тази среда, Мойсей е станал „научен във всичката египетска мъдрост,“ а в съчение с това негово образование вървяла и силата „в слово и дело.“ Макар да се е намирал сред постоянно езичество, Мойсей никога не е забравял факта, че от него се очаквало да освободи народа си от робство. Той бе посетил множество военни операции като предводител на мощната армия и според неговото разбиране това щял да бъде начинът да дойде освобождението. И така, при един определен случай, когато той отива да види евреите, забелязва как египтянин упражнява насилие над друг човек от народа на собственото му семейство. Умът му бързо прецени ситуацията и съставя план. „И като се огледа в едната посока и в другата, и видя, че няма никой, уби египтянина и го скри в пясъка“ (Изход 2:12). Решението изглеждаше достатъчно просто. Когато има случай на физическо насилие, следва да отвърнеш по същия начин и да упражниш военния си опит в максимална степен. За съжаление обаче, поробенят народ не е готов за въстание и Мойсей скоро осъзнава, че е извършил непростимо нарушение срещу народа, който го бе осиновил. „А като чу това Фараон, търсеше случай да убие Моисей“ (Изход 2:15). Скоро проумява, че животът му е бил провал. На четиредесетгодишна възраст, когато са съзрели най-големите му постижения поради физическото и умственото му развитие, този човек в цветущата възраст на живота си трябва да остави всичко зад гърба си и да бяга за живота си на място, където живеят само неколцина.

УРОЦИ ЗА НАС

В този тъмен час, когато всички надежди и амбиции бяха достигнали своята върхна точка, Мойсей се изправи пред избор. Винаги, когато

правим грешки - някои от които много скъпо струващи - те ни довеждат до момент, в който трябва да вземем решение. Може да видите това многократно в цялия библейски доклад, когато хората са стигали до момента, в който трябва да вземат решение. Няма значение дали говорим за Исус Навин, когато наближи края на времето си като предводител на Божия народ, или Илия на връх Кармил. Някои решения отнемат известно време, докато други трябва да бъдат взети на момента. Мойсей нямаше лукса да разполага с време, за да прецени всички евентуални рискове. Царят му беше ядосан и искаше да го убие. Когато мощният му ум оцени критичната ситуация, взе решение, което преобърна живота му. „С вяра Моисей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря, и предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха“ (Евреи 11:24, 25). Можете ли да си представите подобен избор? От една страна тъкмо ви предстои да станете цар с всичката власт и престиж, които вървят с тази титла - а после се изправяте пред другата опция - да бъдете едно с Божия народ. Може и да изглежда славно, но нека погледнем реалистично на това - няма никаква слава в това да бъдеш роб. Седейки в удобните си домове, можем да погледнем на ситуацията на еврейския народ по различен начин от положението, в което са се намирали след 200 години унижително робство. Свистенето на камшика, повеляващ незабавно подчинение пред безмилостни надзиратели, и живот в крайна нищета, при която на практика не притежаваш нищо. Всичко представлява притежание на робовладелеца, който знае само как да взема, без да връща. Считайки броенето на времето, що се отнася до възрастта на нашата земя, нашата (американската) нация е излязла наскоро от робството, та дори и до днес продължават да излизат наяве онези истории на ужасите за това как семейства са били разделяни, купувани, продавани, и третиранни по-зле от животните в обора. До

каква степен расовото разделение в обществото днес все още се отдава директно на това робовладичество, ще стане ясно едва във вечността. Но Мойсей нямаше време за продължителен размисъл. Налагаше му се да направи избора бързо, или в противен случай животът му щеше да бъде изложен на директна опасност. Коя бе причината, поради която той успя да вземе решението си така твърдо и категорично? Защото той не гледаше на робството. Той не гледаше на нищета, нито на страданията, които трябваше да понесат. Но вместо това „С вяра напусна Египет, без да се бои от царския гняв; защото издържа, като един, който вижда Невидимия“ (Евреи 11:27). Мойсей виждаше един напълно различен свят от реалността, която беше пред него. Чрез вяра той можеше да види невидимия свят. „Като разсъди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда“ (Евреи 11:26). В този Бог той видя „че Той възнагражда тия, които го търсят“ (Евреи 11:6). И нещо повече от това. Мойсей видя самия Невидим Бог. Какво би станало с нас, ако виждахме Бог във всичко, във всяко проявление в живота, във всяка ситуация, в която биваме поставени, и във всеки сблъсък, пред който трябва да се изправим? „Характерът, който Павел приписва на Мойсей тук, не означава просто пасивно противопоставяне на злото, а неотклонно постоянство в доброто. Той винаги слагаше Господа пред себе си, затова Господ беше винаги отдясно му, за да му помага.“¹ И понеже този човек, Мойсей, живееше постоянно в присъствието на невидимия Бог, той можеше да издържи на всичко. Победата действително беше до него. Този човек, Мойсей, можеше да стане най-мощният човек в света. Можеше да стане най-богатият човек на своето време. В края на дните си можеше да му построят най-голямата пирамида, съществувала някога, която да напълнят с най-скъпите дарове, които богатството носи със себе си и каквито винаги се поставят да присъстват до един фараон. Но по-

В този тъмен час, когато всички надежди и амбиции бяха достигнали своята връхна точка, Мойсей се изправи пред избор. Винаги, когато правим грешки - някои от които много скъпо струващи - те ни довеждат до момент, в който трябва да вземем решение.

.....

неже Мойсей виждаше невидимия Бог и Го слагаше постоянно пред очите си, днес той ходи по улици от злато. Мога да си представя как последният египетски фараон лежи на смъртния си одър, разсъждавайки как всичките му постижения не са успели да предотвратят страховитата смъртна присъда, която получавате поради проклятието, отсъдено за грешния човек. Но ето го Мойсей, който осъзнава, че е все още жив. Каква награда само за хората, които Го търсят прилежно!

ВИЖДАЙКИ НЕВИДИМИЯ СВЯТ

След като прекара четиридесет години в пустинята в грижа за беззащитните овце, Мойсей бе натоварен с голямата отговорност да води едно неукротимо море от хора към обещаната земя. Кое бе това, което направи възможно за него да води такава разнородна група от хора—не само потомците на Яков, но и едно голямо множество, наречено смесено? По време на престоя си в пустинята той получи опит, който го подготви за всичко. „И Господ говореше на Моисея лице с лице, както човек говори с приятеля си“ (Изход 33:11). Бог не бе само неговият Създател и Управник. Бог бе неговият Приятел. А дали Бог е твоят личен Приятел? Можеш ли да разговаряш с Бог не само при формалната обстановка на молитвата - но както разговаряш със своите приятели?

Но дори и като приятел, Мойсей има нужда да получи повече от Бога, за да му даде увереността, че Той ще ги води към обещаната земя. „Сега, прочее, ако съм придобил Твоето благоволение, покажи ми моля Ти се, пътя Си, за да Те позная и придобия благоволение-то Ти; и разсъждавай, че тоя народ

Твои люде са.“ По какво да позная, че този народ е Твой и че Ти ги водиш? Отговорът беше доста семпъл. Бог не преговори всички доказателства от миналото, нито всички пророчества за бъдещето. Те са от значение. Но от най-голямо значение бе Неговият отговор: „Самият Аз ще вървя с тебе, и Аз ще те успокоя“ (Изход 33:14).

Личното присъствие на Бог е цялото уверение, от което имаше нужда Мойсей както при ръководството, така и при напътстването на народа, а също за да познае, че това действително беше Божият народ. А какво означава едно лично присъствие на Бога? „Мойсей имаше дълбокото усещане за личното присъствие на Бога. Той не само успя да погледне напред във вековете и да види Христос, изявен в плът, но сам видя Христос по един особен начин да придружава израилевите деца във всичките им пътувания. Бог беше реален за него, винаги присъстващ в мислите му.“²

Или с други думи, Бог е „винаги изпитана помощ в беда“ (Псалм 46:1). Какво би станало, ако ние днес имаме подобен род преживяване? „Ако тази вяра се въведе в житейската опитност, тя ще направи всеки един, който се бои от Бог и Го обича, да понася изпитания. Мойсей бе пълен с доверие в Бога, защото вярата му си присвояваше Божията дума. Той имаше нужда от помощ и се молеше за нея, хващаше я чрез вяра и впиташе в своето преживяване вярването, че Бог се грижи за него. Той вярваше, че Бог управлява живота му в особен смисъл. Той виждаше и признаваше Бог във всеки детайл от живота си и усещаше, че се намира под окото на Всевиждащия, Който претегля мотивите, Който изпитва сърцето. Гледаше към Бога и се доверяваше на Него

за сила, за да бъде преведен невредим през всяка форма на изкушение. Той знаеше, че му е възложено особено дело и желаше, доколкото е възможно, да направи това дело напълно успешно.

Но знаеше, че не може да направи това без божествена помощ, понеже трябваше да работи с един извратен народ. Божият присъствие беше достатъчно, за да го преведе през най-изпитателните ситуации, в които може да бъде поставен човек.“³

Тук не говорим за инцидентни мисли, които насочваме към своя Създател от време на време. „Мойсей не просто мислеше за Бог; той Го виждаше. Бог бе постоянната гледка пред него; той никога не изгуби лицето Му от очите си. Виждаше Исус като своя Спасител и вярваше, че заслугите на Исус ще му се вменят. Тази вяра не се състоеше за Мойсей в никакви догадки; тя беше самата реалност. Това е типът вяра, от която се нуждаем, вяра, която ще издържи на изпитанието. О, колко често се поддаваме на изкушението, защото не гледаме към Исус!

Нашата вяра не е непрекъсната, понеже чрез себеугаждане съгрешаваме, след което не можем да устоим „като един, който виждаше Невидимия.“⁴

От колко голямо значение беше станало за Мойсей личното присъствие на Бог, докато се намираше далеч от ангажирания дворецов живот, подготвяйки се за фараон? „А Моисей му рече: Ако Ти не дойдеш с мене, не ни извеждай от тука. Защото как ще се познае сега, че съм придобил Твоето благоволение, аз и Твоите люде? Нали чрез Твоето дохождане с нас, така щото да се отделим аз и Твоите люде, от всичките люде, които са по лицето на земята. И Господ рече на Моисея: И това,

което си рекъл, ще сторя, защото си придобил Моето благоволение и те познавам по име" (Изход 33:15–17).

Аз наистина харесвам човека, който бе станал Мойсей. След като прекара 40 години в Пустинния университет, той научи един различен вид дръзновение от този, който съществуваше в Египетския университет. Може и да си помислите, че те са направили някаква сделка относно Божието уверение. Но Мойсей искаше повече от уверение. „Тогава рече Мойсей: Покажи ми, моля, славата Си“ (Изход 33:18). Колкото повече познаваше Бога, толкова повече желаше да познава Бога. Дали ние сме така ревностни да познаем своя Създател? Този, Който ни е направил? Този, Който ни е изкупил? „Братко мой, направи Христос своя ежедневен, ежеминутен приятел и тогава няма да се оплакваш, че нямаш вяра. Съзерцавай Христос. Гледай Неговия характер. Говори за Него. Колкото по-малко възвеличаваш себе си, толкова повече ще виждаш какво да възвеличаваш в Исус. Бог има за теб работа, която да извършиш. Дръж Господа постоянно пред себе си. Брат и сестра К., протегнете ръка все по-нависоко, за да достигнете до все по-прояснени

гледки за характера на Христос. Когато Мойсей се помоли: „Покажи ми, моля, славата Си,“ Господ не го укори, а удовлетвори молитвата му. Бог заяви на слугата Си: „Ще направя да мине пред тебе всичката Моя благодост и ще проглася пред тебе името Йехова.“ Ние стоим настрана от Бог и затова не виждаме откровения на Неговата сила.”⁵

Дали Бог изпрати Мойсей в езическия Египетски университет? „По Божието провидение той получи едно широко образование, но голяма част от това образование трябваше да бъде отучено и сметено като глупост. Впечатлението, оставено от това образование, трябваше да се изличи чрез четиридесетгодишен опит в грижа за овцете и малките агънца.”⁶ Той действително имаше какво да научи там, понеже Божието провидение го бе завело на това място. Но в резултат от онова образование той уби египтянина и си мислеше, че ще оглави бунт срещу египетската армия. Бог обаче не работи по този начин. Ако Мойсей разчиташе на образованието, което бе получил в университета, щеше да дойде при Червеното море и да започне да прави усилия какви инженерни методи следва да измис-

ли, за да могат хората да прекосят морето. Осъзнавайки, че това бе невъзможно за толкова кратък период от време, щяха да стигнат дотам, че да направят компромис с настъпващата армия и да се върнат обратно в робство. Четиридесет години бяха нужни, за да се отстрани впечатлението от египетското образование.

Онова, което той научи в „Пустинния университет,“ е именно това, от което имаме нужда ние днес. „Безусловната вяра в Бога направи Мойсей да бъде това, което стана. Той вършеше според всичко, което Господ му заповяда. Цялото учение и познание на мъдрите не можеше да направи Мойсей да бъде канал, по който Господ би могъл да работи, докато не изгуби всичката увереност в себе си и не осъзна собствената си безпомощност, и не положи упованието си в Бога; докато не стана склонен и готов да се покори на Божиите заповеди, независимо дали човешката му логика ги намираще за разумни, или не.”⁷ Представете си само да стоиш на брега на Червено море и до теб да достигне вестта: „Да вървят право напред!” (Изход 14:15). Това си беше направо налудничаво, и никой нормален човек не би отвел цял народ във вълните

на морето. Но Мойсей бе научил нещо в пустинята, което никой с египетско образование не би могъл да разбере. Покорявай се на Бога, независимо как се чувстваш и независимо доколко египетските уравнения в ума ти изчисляват катастрофален риск вследствие от такова едно действие. Именно през тази вода ги очакваше избавление на отвъдния бряг.

А какво следва в резултат от това да се покориш на Бога до такава степен? „Ще ми изявиш пътя на живота; пред Твоето присъствие има пълнота от радост, отдясно на Тебе – всякога веселие“ (Псалм 16:11). За да бъдем наистина щастливи, трябва да живеем в реалното присъствие на Исус, както е разкрито в Неговото слово. И ако правим това, какво ще стане с нас? „Чистите по сърце живеят като в невидимото присъствие на Бога във времето, което Той им отрежда на този свят. Така те ще видят лицето Му в бъдещото, безсмъртно състояние, също както Адам, когато вървеше и разговаряше с Бога в Едем.“⁸

ОТКРИВАНЕ НА БОЖИЯТА СЛАВА

Днес живеем в свят, който има нужда от преживяването на Мойсей. „След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава“ (Откровение 18:1). Винаги си представяме, че тази слава е нещо външно.

Това е така според египетското мислене. Когато Мойсей се помоли да види Божията слава, какво му бе разкрито? Дали това беше яркостта и силата на небесната слава? Какъв беше Божият отговор? „А Господ му каза: Аз ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благодат, и ще проглася пред тебе Името Иеова; и ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожалея когото ще пожалея“ (Изход 33:19). Той видя характера на Бога. Днес светът няма нужда от египетска представа за Божията слава, а от откровение за характера на Бога в Неговия народ. „Вестта за Христовата праведност трябва да прозвучи

от единия край на земята до другия, за да приготви пътя на Господа. Това е Божията слава, която приключва делото на третия ангел.“⁹

Поглеждайки към адвентната история, знаем, че това дело започна с вестта, преподадена през 1888. „Времето на изпита е точно над нас, понеже високият вик на третия ангел вече започна с разкриването на правдата на Христос, опрощаващия греха Изкупител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя.“¹⁰

Макар че тази вест започна през 1888, толкова много измежду нас не са готови да я приемат поради влиянието на египетския свят около нас.

Ето защо пророкът за последното време казва: „Знам, че за хората трябва да се извърши едно дело, или в противен случай мнозина няма да бъдат подготвени да приемат светлината на ангела, изпратен от небето, за да осветли цялата земя със славата си.“¹¹ Делото на опитността на Мойсей в пустинята е нещото, от което се нуждаем, за да бъдем подготвени, защото светът има нужда да види Исус - а не човешкия посредник.

Как ще се промени водителството на последната вест за света, след като Бог има един народ със същата опитност и характер като на Мойсей? „Измежду нас ще има винаги такива, които ще искат да контролират Божието дело, да диктуват какви ходове да се правят, когато делото се движи напред под ръководството на ангела, който се присъединява към третия ангел във вестта, която има да се даде на света. Бог ще използва начини и средства, чрез които да се види, че сам Той поема юздите в собствените Си ръце.“

Служителите ще се изненадат от семплите средства, които Той ще използва, за да извърши и усъвършенства Своето дело на праведността.“¹² Готови ли сме да отстъпим юздите, за да преминат в ръцете на Бог, за да може Той да контролира всички ходове, дори това да означава да се мине право през Червеното море?

От колко по-критично значение за нас е опитността на Мойсей овчаря, отколкото опитността на Мойсей ве-

лики в Египет!

Тази пустинна опитност е толкова мощна, че когато поеме делото на третия ангел, тя се нарича едно движение, което дава последната вест на този поразен от грях свят и приготвя един народ за вечността с Главния Пастир. „Оттук и движението, символизирано от ангела, слизащ от небето, осветляващ земята със славата си и викащ със силен глас, за да съобщи греховете на Вавилон. Във връзка с неговата вест се чува призивът: „Излезте от нея, люде Мои.“ Тези обявени вест, обединявайки се с вестта на третия ангел, съставляват последното предупреждение, което има да се даде на обитателите на земята.“¹³

Понеже сме живели толкова дълго в едно египетско обкръжение, няма как автоматично да станем готови за последното дело, което Бог има за нас. Първо трябва да дойде образованието в пустинята. А от това дело става ясно, че тази вест на другия ангел включва една подготовка точно в тази пустиня, преди да можем да извършим самото дело. „Друг един ангел обединява гласа си с третия ангел и земята се просветлява от славата му. Нека ви запитам: Какво правите вие, за да се подготвите за това дело? Градите ли за вечността? Трябва да помните, че този ангел символизира хората, които имат тази вест, която трябва да се даде на света. Сред този народ ли сте?“¹⁴

Източници:

- 1 Свидетелства към църквата, т. 5, стр. 651.
- 2 Пак там.
- 3 Пак там, стр. 651, 652.
- 4 Пак там, стр. 652.
- 5 Пак там, стр. 652, 653.
- 6 Съвети към родители, учители и ученици, стр. 417.
- 7 Пак там, стр. 408.
- 8 Мисли от планината на блаженствата, стр. 27.
- 9 Свидетелства към църквата, т. 6, стр. 19.
- 10 Избрани вест, кн. 1, стр. 363.
- 11 Свидетелства към проповедници, стр. 468, 469.
- 12 Пак там, стр. 300.
- 13 Великата борба, стр. 604.
- 14 Ръвю енд хералд, 18 август 1885

„Само аз останах“

Уолтър Лукич

БЕГЛЕЦ БЕЗ ПРИЧИНА

Един възрастен човек, изтощен от продължително бягане в проливен дъжд, най-накрая се оттегля за сън след цял един ден. Не го очаква комфортът на царския палат при Езавел, както неговия цар, чиято колесница е направлявал пеша в продължение на няколко часа. Голата земя извън градските стени ще бъде неговото легло за през нощта. Скоро след като изтощеният човек заспива, един дворцов вестител го събужда и му предава стряскащата вест – царица Езавел току-що се закле, че ще нареди да бъде убит на другия ден!

Така дългоочакваната почивка се изпарява от ума на издирвания. Изправен пред заплахата от неминуема смърт от ръката на тази нечестива и страховито решителна жена, човекът, чието име означава „Моят Бог е Йехова (YHWH)“, побягва за живота си. Царицата не укрива начина на смъртта, очакваща беглеца: „Той ще сподели участва на пророците на Ваал и Астарта, които само преди няколко часа разпореди да бъдат заловени и умърт-

вени на планина Кармил.“ Без да губи нито миг, той бързо се отправя на път в мрака на дъждовната нощ. Във Вирсавея оставя слугата си и продължава да пътува един ден, докато се озовава в Юдейската пустиня. На предела на силите си и с ум, налегнат от мрачни мисли, сяда под една хвойна и пожелава да умре.

НЯКОИ ОЗАДАЧАВАЩИ ВЪПРОСИ

От векове изучаващите Библията се борят с някои озадачаващи въпроси, свързани с този забележителен човек: Как така Божият човек, молитвите на когото имаха сила да затворят и да отворят небесата за период от 3½ години, думите на когото направиха огън да падне от небето и да пояде както жертвения принос, така и военните отряди, които го преследваха, който се помоли над умрялото дете и го възвърна в живот, как така човекът с толкова много доказателства за могъщите Божии дела можеше да се устраши и да побегне за живота си, когато чу за заплахите на

една безскрупулна езическа жена. Дали Бог промени мнението Си за него и го изостави? Или дали неприятели му придобиха някакво предимство пред него, с което неговата позиция стана безпочвена и несъстоятелна? Или може би заради честта на Йехова дали този ветеран някак си забрави какво направи току-що Богът на Израил чрез него и за него? Дали в един момент на слабост той не отпусна Божията ръка? Желанието ми е да разгледаме тези озадачаващи въпроси и да научим от свещената история някои ценни уроци за нашето време.

ПОЛИТИЧЕСКИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Пророк Илия се явява на библейската сцена изведнъж, във време, когато обединената монархия на Израил се беше превърнала вече в едно разделено царство – Юдея и Израил. Царство Израил, състоящо се от десет северни племена, беше установило седалището на своето управление в Самария, с втори град на царска резиденция –

„Единствено чрез упражняване на силна вяра в неизменната сила на Божията дума Илия дава своята вест. Ако не притежаваше безусловно доверие в Този, на Когото служеше, той никога нямаше да се яви пред Ахаав.“

укрепеният град Езраел.

Глави 15 и 16 в 3 Царе докладват за една голяма политическа нестабилност в Израил (северното царство). В предходните глави научаваме, че разделянето на някогашното Давидово царство беше съобразно Божията воля. Струва си да отбележим, че първите двама управници в Израил, Еровоам и Вааса, бяха по пророческо определяне. Но по причина на тяхната невярност към Бога не успяха да установят стабилни династии. Първият управник Еровоам с целия му дом бяха изстребени от Вааса; на свой ред Вааса и дома му бяха заличени от един от неговите служители, Зимрий. Изглежда Зимрий не се задържа на престола повече от една седмица. (3 Царе 16:15–23.) Амрий, един от неговите военачалници, надделява над Зимрий, който, като вижда, че всичко е загубено, сам посяга на живота си. След това на Амрий му трябват няколко години, за да потуши воюващите фракции в земята и да се утвърди на престола.

Макар че библейският доклад за царуването на Амрий е сравнително кратък (3 Царе 16:23–28), Амрий изглежда притежава значителни политически умения. Той изгражда модела на своята политика до голяма степен по подобие на този на Давид и Соломон: съхраняване на вътрешния мир, приятелски отношения с Юда, близки връзки с финикийците, поддържане на силна ръка на изток от Йордан, особено срещу арамейците. За разлика от своите предшественици, Амрий успява да установи династия, макар и кратковременна (три поколения). Проблемът с царуването на Амрий от библейска гледна точка е смесването на израилтяните с ханаанските територии, останали в земята.

Смесването на библейския монотеизъм с ханаанския политеизъм довежда до размиване на разграничителната линия между израелските религиозни вярвания и тези на езичниците. Тази тенденция продължава да се поддържа от най-забележителния син на Амрий, Ахаав.

РЕЛИГИОЗНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Ахаав царува припл. от 874–853/852 пр.Хр. Той следва до голяма степен чуждата политика на баща си Амрий, създавайки обединения с Финикия, Юда и дори с бившите си неприятели арамейците. Фаталната грешка на Ахаав е бракът му с финикийска принцеса Езавел, дъщерята на Етвал, царя на Сидон и Тир. (3 Царе 16:31.) В средата на 9-и век пр.Хр.

Тир достига апогея на своето колониално разрастване (по-късно същото столетие Тир щеше да се утвърди като голяма средиземноморска военна сила по бреговете на Северна Америка, Картаген). Добре е да отбележим, че Етвал („със Ваал”), познат в историята също като Ittoba'al (Ithobalos), е служел допреди като свещеник на Астарта (Ашера). Той достига до престола чрез убийство на Фелий, царя на Тир.

Силно волевата Езавел е поклонничка на главното тирско божество Ваал Мелкарт, бога на подземния свят и смъртта, управителя на универса, но в няколко места считан също за бога на годишния цикъл на растителността, „Господ на дъжда и на росата, богът на бурята, „Този, който язди на облаците” и т.н., Езавел също се покланяла на голяма богиня и съпруга на Ваал,

Ашера/Астарта, богинята на плодовитостта. Под влияние-

то на Езавел Ахаав установява култа към Ваал и Астарта в главния град Самария (3 Царе 16:32, 33.) За да умилистват своите богове, поклонниците на Ваал жертвали животни, а във време на криза – дори собствените си деца. Библията нарича тази практика мерзост (омразна, гнусна). (Второзаконие 12:31; 18:9, 10.) Астарта, почитана като богиня на плодовитостта, получавала поклонение по няколко различни начина, включително чрез религиозно проституиране в горички и по високи места. (3 Царе 14:23, 24.)

Чрез Мойсей и пророците Бог стриктно забрани всякакво поклонение пред езически божества и която и да е от мерзостните езически практики. (Изход 20:3; 23:13;

Левит 20:23; 1 Царе 8:5, 20.) В 4 Царе, глава 17, Бог посочва причините, поради които допуска асирийския цар да изкорени Израилевото царство.

Тези причини представляват язвителен упрек срещу северното царство поради всичките мерзости, извършвани в земята в продължение на близо две столетия.

Стих 15 обобщава Божиите причини: „Бяха отхвърляли повеленията Му и завета, който направи с бащите им, и заявленията, с които им заявяваше, и бяха последвали идолите и станали суетни, и бяха последвали народите около тях, за които Господ им беше заповядал да не правят както тях” (4 Царе 17:15). Близо 120 години преди Асирия да завладее Самария и да заличи северното царство, Господ въздигна един от най-силните пророци, за да възспре вълната на злото и да възвърне Израилевия народ об-

ратно при техния Бог.

ЦЪРКВА И ДЪРЖАВА ОБЕДИНЕНИ, ЗА ДА СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯТ НА БОГ И НА НЕГОВИЯ ПРОРОК

Когато четем разказа за Илия, изправящ се срещу цар Ахаав и неговата съпруга Езавел, никога не трябва да забравяме, че Илия се изправи не само срещу една отстъпила религия; в действителност той обяви Свещена война на езическата държава и нейния езически бог.

Това се вижда най-добре в диалога между Илия и цар Ахаав, когато Илия се появи отново след 3½ години на суша: „А като видя Илия, Ахаав му рече: Ти ли си, смутителю на Израил? А той отговори: Не смущавам аз Израил, но ти и твоят бащин дом; защото вие оставихте Господните заповеди, и ти последва ваалимите.“ (3 Царе 18:17, 18.)

Преди да стане монархия, Израил беше учреден и действаше като теокрация. Единственият върховен цар, признат в Израил, беше определен да бъде Йехова—а човешкият монарх на Израел трябваше да бъде само Неговият видим представител. Вярно е, че църквата и държавата бяха разграничени и всяка от тях си имаха своите служители. Но детте племена, представлявани от държавната управленска структура, прегръщат за свой Бог Бога на своите бащи, Който се беше разкрил на планина Синай.

На тази планина, известна също като Хорив, цялата еврейска нация беше направила тържествен завет с Йехова, Господ техния Бог, Който ги бе извел от Египет, дома на робството. Затова на Израил му бе заповядано да няма други богове освен Него. (Изход 20:2–6.) Всички дванадесет племена обещаха да бъдат особено притежание на Йехова и Негови свидетели, да пазят Неговия закон и да останат верни на условията на завета. От Своя страна, Бог обеща да благославя Своя народ в обещаната земя и да

ги въздигне над всяка друга нация на земята. Разделянето на обединената Израилева монархия на две части не отмени първоначалния завет, направен на планината Синай, нито за Юда, нито за Израил.

Въвлечането на Израил в отстъпничество беше вече в ход по времето, когато Езавел стана съпруга на Ахаав. Пристигането на Езавел само нагнетява съществуващата религиозна криза и я извежда до точката на нетърпимост. Като ревностна поклонничка на Ваал Мелкарт и Астарта, Езавел има естественото право, наедно със своите слуги и финикийски търговци, които я следват за целите на търговията, да продължи практиката на своята родна религия на израелска земя. Както вече казахме, като един слабохарактерен и силно повлиян от езическата си съпруга цар, Ахаав установява култа към Ваал и Астарта в Самария и изгражда храм на Ваал (3 Царе 16:32.) Освен това Езавел спонсорира в двореца си 450 пророка на ваал и 400 пророци на Астарта (пророците на зелените места). Всички тези езически пророци/свещеници се хранят на трапезата на Езавел. (3 Царе 18:19.) Езавел е не само поклонничка на езически божества, но и фанатично ревностен мисионер, подготвен да използва всички средства, за да разпространи своята родна религия. За да постигне целта си, не се поколебава да използва сила и да „прочисти“ царството от пророците на истинския Бог. (3 Царе 18:4, 13.)

БОГ ИЗПРАЩА ТОЧНИЯ ЧОВЕК НА ТОЧНОТО ВРЕМЕ

Именно в този критичен момент Бог изпраща човек по Свой собствен избор, за да се изправи пред отстъпилия цар Ахаав и нечестивата му съпруга Езавел. Произходът на Илия не са ясно разкрити пред нас. Той е Тесвиец, или от Тесвия близ до Кадеш Нафтали, или от някоя неизвестна Тесвия в Галаад. Територията Галаад, от която идва Илия, е планински регион, разполо-

жен на изток от река Йордан и на юг от Галилейското езеро. Днес тази територия е част от Йордания.

Сякаш изпаднал от небитието, Илия се появява изведнъж и стряскащо в хода на библейския доклад, за да извести на Ахаав: „В името на живия Господ, Израилевия Бог, Комуто служа, заявявам ти че през тия години няма да падне роса или дъжд освен чрез дума от мене“ (3 Царе 17:1). Също толкова неочаквано, както се появява пред Израилевия монарх, толкова изневиделица и изчезва. Докладът на вдъхновението казва относно вярата на Илия: „Единствено чрез упражняване на силна вяра в неизменната сила на Божията дума Илия дава своята вест. Ако не притежаваше безусловно доверие в Този, на Когото служеше, той никога нямаше да се яви пред Ахаав.“¹

ПРЕДСТАВЕТЕ СИ СЦЕНАТА:

В опозиция срещу този човек застават църква и държава в Израил. Той е смъртен враг на Езавел и пророците на Ваал и Астарта, които живеят на нейна издръжка в двореца. Сега Илия бива обявен за най-големият обществен враг; всичките му граждански права са отнети и бива подложен на преследване като опасен звяр. Както видяхме, Езавел беше вече изцапала ръцете си с кръвта на Божиите пророци. Заповедта за издирване и залавяне достига до всяко кътче на Израил и дори до всички държави в съседство. Думите на домоуправителя Авдия, когато Илия се явява пред него, издават интензивността на издирването: „А той каза: В какво съм съгрешил, че искаш да предадеш слугата си в ръката на Ахаав, за да ме убие? Заклевам ти се в живота на Господа твоя Бог, че няма народ или царство, където да не е изпращал господарят ми да те търси“ (3 Царе 18:9, 10).

БЕЗСТРАШНИЯТ ПРОРОК

Целта на настоящата статия не е да разкаже в детайли всички мъжки дела, които пророк Илия из-

върши по Божие разпореждане.

Основната линия на тази история е известна на всеки изучаващ Библията още от детските години. Само ще напомня на читателите, че на Израилевата земя не пада никакъв дъжд, нито роса, докато Илия не бива призван от Бог сам да се яви пред цар Ахаав „след дълго време“ (3 Царе 18:1).

Това трябваше да послужи като мощно напомняне, че само по думата на слугата на Йехова даващите плодородие дъждове можеха да се върнат над обещаната земя. Дъждът и росата са дарове на Йехова, а не на Ваал, макар Ваал да бива дръзко възхваляван като „този, който се носи на облаците.“ През този продължителен период от няколко години (както се докладва в 3 Царе 17), Бог първоначално укрива своя вестител на бреговете на потока Херит (навярно откъм източната страна на река Йордан, в някое вдадено място в хълмистата земя на Галаад).

Докато престоява на това място, Илия пие вода от потока и получава храната си от гарвани, които Бог направлява, за да хранят слугителя Му.

След като потокът пресъхва през летните месеци поради сушата, Бог указва на Илия да отиде в дома на една вдовица в Сарепта, малко финикийско градче в юрисдикцията на Сидон. Забележително е, че Илия бива изпратен в Сидон, дома на царица Езавел и нейния бог Ваал Мелкарт. Също и тази земя е била засегната от сушата и от недостиг на храна. Парадоксалното в тази история е, че поддържащите живота благословения биват дарени на Илия в самата земя на Ваал, докато тези благословения биват отнети от Израил. Поуката е очевидна: Божиите благословения ще секнат на мястото, където Неговото слово не се зачита повече и където се извършва поклонение на Ваал. Финикийската вдовица споделя благословенията, понеже приема думата на Йехова достатъчно сериозно, за да сподели последния си залък с Неговия пророк. Още по-големи благосло-

вения очакват тази вдовица, която показва гостоприемство и вяра: Илия се намесва за умрелия ѝ син и Бог възвръща живота на детето!

СБЛЪСЪК НА ПЛАНИНА КАРМИЛ

Накрая Бог е готов да сложи край на продължителния период на суша - но не и преди един драматичен сблъсък на планина Кармил. Илия отправя предизвикателство към боговете на Ахаав и Езавел, както и към всички пророци на Ваал и Астарта. На планината Кармил Илия предлага да подложат на изпит тяхната сила и силата на техните богове в присъствието на „целия Израил“ (3 Царе 18:19). Тази планина, известна с изобилната си растителност, се е смятала за място, на което плодовитостта на Ваал е била особено силно изявена. Предстои да се изградят два олтара с жертвени приноси върху всеки, но условието е да не се запалва огън с човешка ръка. Огънят, който ще пояде жертвата, трябва да идва директно от небето на истинския Бог, който и да е той — бил той Йехова, или Ваал. За целта пророците на Ваал и пророк Илия ще се помолят всеки на своя бог с молба да изпрати огън от небето.

Известна ни е развързката от това изпитание на планина Кармил. Пророците на Ваал и Астарта претърпяват крайно унижение и поражение, а Богът на Илия, заветният Бог на Израил и на Неговия слугител Илия, печели огромна победа. Йехова е Бог, Който контролира небето и небесата, Той може да донесе огън от небето, също както може да затвори небесата и да лиши цялата земя от дъжд по думата на Своя пророк. По разпореждане на Илия всички пророци на Ваал и Астарта биват незабавно заловени и умъртвени.

Трябва да се отбележи много съществена подробност в изпита на планина Кармил. Илия помоли целият Израил да бъде събран, за да стане свидетел на това голямо събитие. Тогава отправи предизвикателство към народа да избере на

кого искат да служат: „Тогава Илия дойде при всичките люде и каза: Докога ще се колебаете между две мнения? Иеова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него. А людете не му отговориха ни дума. Тогава Илия рече на людете: Само аз останах Господен пророк; а Вааловите пророци са четиристотин и петдесет мъже“ (3 Царе 18:21, 22). Бог не може да приеме половинчато служене и религиозно „правене на пас.“ Когато Бог се яви в плът, Той заяви самата истина: „Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на Бога и на мамона“ (Матей 6:24). Църквата на Божия остатък бива също остро изобличена поради същото отсъствие на посвещение: „Зная делата ти, че не си студен нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си“ (Откровение 3:15, 16).

ПРЕЛЮДИЯ КЪМ КРИЗАТА НА ИЛИЯ

Когато Бог отговори на молитвата на Илия, изпращайки огън, който да погълне цялата жертва - включително всичката вода около олтара, та дори и камъните на олтара - хората отговориха единодушно в страхопочитание: „И всичките люде, когато видяха това, паднаха на лицата си и казаха: Йехова, Той е Бог; Йехова, Той е Бог“ (3 Царе 18:39). Такова колективно изповядване на вяра от народа, наблюдаващ свръхестествено събитие, или изпаднал в обстоятелства, при които бива притиснат до стената, трябва да се приема с известни резерви. Голямото множество, насъбрало се на планина Кармил, се състои от хора с различни религиозни вярвания.

Някои от тях необърнати хананци и непоправими ваалови поклонници; преобладаващата част от тях поклонници на Йехова само по име, но в действителност по-

клонници на езически божества. Сравнително малък брой израилтяни сред насъбралата се тълпа се покланят на Йехова в дух и истина.

От последвалите събития изглежда, че Илия не прави адекватна оценка на духовното състояние на своите съотечественици. По-скоро подхранва някакви нереалистични очаквания за масово покаяние и обръщане. „Илия очакваше много от чудото, извършено на Кармил. Надяваше се, че след тази демонстрация на Божиата сила Езавел няма да упражнява повече влияние върху ума на Ахаав и че ще последва бърза реформа в целия Израил.“² Много скоро бе посрещнат от горчиво разочарование. Сериозна болест, глад, ужасите на война и трагедии в личния живот укротяват човешката гордост и правят потърпевшите да се почувстват уязвими и зависими от помощ отвън, включително от божествена намеса. Скоро след като отминат мъчителните обстоятелства, повечето хора са склонни да забравят колко са задължени на Бога, както и да забравят нуждата си от Него. Илия щеше много скоро да осъзнае, че е очаквал прекалено много прекалено рано.

„НЕ СЪМ ПО-ДОБЪР ОТ БАЩИТЕ СИ“

Когато Бог нареди на Илия да се покаже пред Ахаав, Той също така обеща: „... и ще дам дъжд на земята“ (3 Царе 18:1 последната част). Илия отива на върха на планина Кармил, за да се помоли за обещаения дъжд. Седем пъти слугата отива да погледне към морето за някакъв знак за приближаващ дъжд. Седем пъти упованието на Илия в Божието обещание бива подложено на сурово изпитание. Шест пъти слугата се връща и докладва, че няма признак за дъжд. Но седмия път далеч на небето се появява малко облаче. За Илия това е достатъчно голямо доказателство, че съвсем скоро Бог ще изпълни Своего обещание. Илия изпраща незабавно слугата си, за да посъветва цар Ахаав да приготви колесницата

си, защото голям дъжд е на път. И когато силните ветрове и проливният дъжд намаляват значително видимостта, Илия получава свръхестествена сила да направлява колесницата на царя, като тича по целия път от планината Кармил до портите на Езраел. Чрез тази своя постъпка той засвидетелства смирение и респект към царя.

Последното събитие ни довежда до сцената, с която започнахме тази статия. Когато се връща в своята резиденция, цар Ахаав разказва на съпругата си с голямо въодушевление удивителните събития от деня. Но Езавел не посреща добре новините от планина Кармил; тя по-скоро се въбесява от всичко това. Изпълнена с жажда за мъст на цената на кръв, разярената царица заплашва Илия с незабавна смърт. Вестта ѝ до пророка на Йехова се потвърждава с типичната за Близкия Изток клетва: „Така да ми направят боговете, да! и повече да притурят, ако утре, около този час, не направя твоя живот както живота на един от тях“ (3 Царе 19:2 последната част).

Събуден от сън в дъждовна нощ, Илия изпада в шок и неведение. Страхувайки се за живота си, незабавно се отправя на дълъг път. Той ще пътува пеш цялата нощ, а после ще пропътува още няколко дни подред разстояние от около 100 мили, докато стигне до Вирсавея, селището, разположено в най-южната част на Юдейското царство. Там оставя слугата си и пътува един ден, докато стигне до пустинята Негев. Физически изтощен и изключително разочарован от реакцията на ръководителите и поданиците на своя народ, Илия няма желание да живее и да върши задълженията си като пророк на Израил. Просто пожелава да умре. „Доволно е, сега, Господи, вземи душата ми, защото не съм по-добър от бащите си“ (3 Царе 19:4, последната част).

Боговдъхновеното перо ни дава удивително прозрение за причината на временното поражение на Илия:

„Реакция, която често пъти следва голяма вяра и славен успех, бе налегнала Илия. Страхуваше се, че реформацията, започнала на Кармил, може да се окаже нетрайна; обзе го депресия. Той се бе издигнал до върха на Пизга; а сега падна долу в долината.

Докато беше под вдъхновението на Всемогъщия, устоя на най-суровото изпитание на вярата; но в това време на обезсърчение, със заплахата на Езавел все още резонираща в ушите му, и Сатана привидно удържащ победа чрез заговорите на тази нечестива жена, той изпусна ръката на Бога. Бе издигнат много високо, и реакцията беше страховита. Забравяйки Бог, Илия бяга ли, бяга, докато се намери в безрадостна пустиня, съвсем сам.“³

Пророкът ляга под една смирка и заспива. Дали Бог все още се грижеше за Илия в този тъмен час? Нека видим от Духа на пророчеството: „Дали Бог бе изоставил Илия в този час на изпитание? О, не! Той обичаше Своя служител не по-малко, когато Илия се чувстваше изоставен от Бог и човек, както когато в отговор на неговата молитва огън проискря от небето и освети планинския връх.“⁴ Едно нежно докосване и един мек глас го събуждат. Щом поглежда нагоре, не вижда лицето на неприятел, а по-скоро едно състарателно лице на Божи ангел. Ангелът му носи хляб и вода и го насърчава да яде.

След като яде и заспива отново, ангелът идва втори път и настоява пророкът да яде пак, защото скоро ще се отправи на дълъг път. И наистина, Илия ще трябва да пътува четиридесет дни и нощи без никаква храна, докато стигне Хорив, Божиата планина (планината Синай).

„Само аз останах“

Докато намира подслон в една пещера, до обезсърчения беглец достига един глас, поставящ въпроса: „Какво правиш тук, Илия?“ (3 Царе 19:9). Този въпрос предполага друг един, по-изпитателен въпрос: „Илия, кой те изпрати

от Езраел чак до пустинята Негев? Защо не остана на поста си, а побягна от Езавел? Забрави ли какво направих чрез теб за Моя народ и как запазих живота ти в най-изпитателните обстоятелства?” Отговорът на Илия ни казва много относно мислите, които владееха ума в това време: „А той каза: Аз съм бил много ревнив за Господа Бога на Силите; защото израилтяните оставиха завета Ти, събориха олтарите Ти и избиха с меч пророците Ти; само аз останах, но и моя живот искат да отнемат” (3 Царе 19:10).

При един по-внимателен прочит отговорът на Илия разкрива, че той наистина е изгубил от погледа си нещо - кой е Бог, какво е направил Бог и какво можеше да направи Бог. Местоимението „аз” присъства твърде често в неговия отговор, както в неговото отношение към Бога, така и в отношението на хората към Бога и към него самия.

Бихме могли да перифразираме думите на Илия по следния начин: „Аз бях верен и силен войник на заветния Бог, но хората бяха неверни; те убиха Твоите пророци и сега само аз останах жив, но и мене искат да убият. Израил е безнадежден случай, така че моята служба и моят живот са безсмислени.”

Божият отговор към Илия е наистина удивителен. Бог не говори незабавно; Той по-скоро желае да даде на Илия важен символичен урок, онагледен със собствения Си характер. Освен това Бог възнамерява да разкрие на Своя служител тайното място, в което се крие човешката сила и победа. Илия е поканен да пристъпи навън от пещерата и да застане пред Господа на планината. И докато стои там, един бурен вятър започва да цепи планините и да руши скалите на парчета, но Бог не се намира във вятъра. Вятърът бива последван от мощно земетресение, а после и от огън. Но Бог не се намира нито в тях.

Тогава Илия чува един тих гласец. Като чува този гласец, той закрива лице в кожата си и излиза при входа на пещерата. Този глас задава повторно същия въпрос: „Какво правиш тук, Илия?” (3 Царе

19:11–13). Тогава той дава същия отговор, само че този път се обръща към Бог директно, а не косвено.

С тънкия гласец Бог извиква към Илия - както и към нас - нещо много важно относно Своя характер: да, „нашият Бог е огън поглъщащ” (Евреи 12:29), но Той е и повече от това: „Защото Бог е любов” (1 Йоаново 4:8). Освен това, Илия, който провежда най-трудното дело на реформация в библейската история, научи още един урок: „Не в могъщи проявления на божествена сила, а с „тих и нежен гласец” Бог избра да разкрие Себе Си пред Своя служител. Той искаше да научи Илия, че невинаги работата с голяма демонстрация е най-успешна за реализиране на Неговото намерение.”⁵

Пророк Исаия изразява същата мисъл: „Защото така каза Господ Иехова, Святият Израилев: чрез завръщане и почиване ще се избавите, в безмълвие и увереност ще бъде, силата ви; но вие не искахте това” (Исаия 30:15).

Какво беше въздействието на тънкия и тих гласец върху Илия? Отговорът е: „Раздразненото му настроение беше смълчано, духът му смекчен и укротен. Сега той знаеше, че едно тихо упование, едно твърдо разчитане на Бога винаги ще бъде настояща помощ за него във време на нужда.

„Сърцата на хората не биват достигнати с красноречие, нито чрез логика, но чрез сладкото влияние на Святия Дух, Който действа тихо, но сигурно за преобразяване и развитие на характера. Именно тихият, нежен гласец на Божия Дух е, Който има силата да преобрази сърцето.”⁶

ИЛИЯ СЕ ВРЪЩА НА РАБОТА С УВЕРЕНОСТТА, ЧЕ НЕ Е САМ

Бог не отговори директно на самоотбраната на Илия, нито започна да спори с него. Той просто го върна обратно на работното му място и му зададе няколко поръчения: да Азаил за цар на Сирия, Ииуй за цар на Израил и Елисей за пророк след Илия. (3 Царе 19:15–17.) Бо-

жественият Господар на Илия дори му открива какви задачи ще бъдат извършени от всеки един от хората, които Илия щеше да помага: те щяха да проведат божествена присъда над бунтовното царско семейство в Израил и над техните поддържници. Бог знаеше напълно добре от какво се нуждаеше Неговият служител в този час на криза: „За обезсърчените има едно сигурно лекарство—вяра, молитва, работа. Вярата и активността ще придадат увереност и удовлетворение, които ще се увеличават с всеки изминал ден.”⁷

Но все пак в едно отношение Бог отговори на самоотбраната на Илия: Илия не беше единственият верен поклонник на Йехова в Израил. „Оставил съм Си, обаче, в Израил седем хиляди души, всички ония, които не са преклонили колената пред Ваала, и всички, чиито уста не са го целунали.” (3 Царе 19:18). Това изявление е извънредно важно за народа на Божия остатък, който живее във век на ширещо се отстъпление: когато не виждаме верни Божии служители около себе си, нека не забравяме, че въпреки всичко такива има и че Бог познава всеки един от тях. Не сме сами.

„ИЛИЯ БЕ ЧОВЕК СЪС СЪЩИТЕ СТРАСТИ КАТО НАС”

Разказът за временното поражение на Илия е написан в Святите писания за наша поука и насърчение. Този Божий пророк бива обрисван като всеки друг човек, както със силни, така и със слаби места. Илия бе човек на вяра и майстор на ефективните молитви, които подвигват ръката на Бога: „Илия беше човек със същите страсти като нас; и помоли се усърдно да не вали дъжд, и не вали дъжд на земята три години и шест месеца” (Яков 5:17).

В същото време Илия не бе неуязвим за слабостите на човешкото естество:

„Но този, който бе благословен с толкова много доказателства за любящата грижа на Бога, не бе над слабостите на човешкия род и в

„Ако Илия бе останал там, където се намираше, ако бе направил Бог свое прибежище и сила, стоейки непоклатим за истината, щеше да бъде защитен, така че нищо да не го засегне. Господ щеше да му даде още една знаменателна победа, като изпрати съдбите Си върху Езавел; и впечатлението, което щеше да бъде направено на царя и на народа, щеше да извърши голяма реформация.”

.....

този тъмен час вярата и куражът му го напуснаха.”⁸ В редки случаи на слабост, когато беше застрашен, показва липса на вяра и напусна своя пост, което възпрепятства Бог да извърши повече за Своя народ:

„Илия не трябваше да напуска своя пост. Трябваше да посрещне заплахата на Езавел, като отправи молитва за защита към Този, Който го бе изпратил да реабилитира честта на Йехова. . . . Ако бе останал там, където се намираше, ако бе направил Бог свое прибежище и сила, стоейки непоклатим за истината, щеше да бъде защитен, така че нищо да не го засегне. Господ щеше да му даде още една знаменателна победа, като изпрати съдбите Си върху Езавел; и впечатлението, което щеше да бъде направено на царя и на народа, щеше да извърши голяма реформация.”⁹

Ако четем с надлежно духовно прозрение библиейския разказ, представящ момента, в който Илия изпадна в криза, ще научим някои ценни уроци за самите себе си. „В преживяването на всеки настъпват моменти на болезнено разочарование и крайно обезсърчение - дни, когато мъката е отреденият ни дял, така че е много трудно да повярваме, че Бог е все още нежен дарител към Своите земни деца; дни, в които безпокойство и проблеми изтормозват душата дотолкова, че смъртта изглежда за предпочитане пред живота. Именно в такива моменти мнозина отпускат ръка от Бога и изпадат в робство на съмнението, в оковите на неверието. Ако в такива моменти бихме могли да прозрем с духовно прозрение значението на проявленията на Божи-

ето провидение, щяхме да видим ангели, които се мъчат да ни спасят от самите нас, борейки се да закрепят нозете ни върху фундамент, по-здрав от вечните планини, и тогава една нова вяра, нов живот щяха да избликнат в съществуване.”¹⁰ Бог все още пита всеки един от нас, както попита Илия: „Какво правиш тук?” Стоиш ли вярно на своя пост? Дали стоиш там, където трябва да бъдеш, където влиянието ти е най-ефективно в полза на душите, които имат нужда да бъдат предупредени за идващия съд и да бъдат прибрани в стадото? „Към семейства, както и към отделни личности бива задаван въпросът: „Какво правиш тук?” В много църкви има семейства, които са добре наставени в истините на Божието слово, които може да разширят сферата на своето влияние, като се преместят на места, нуждаещи се от служенето, което те могат да дадат.”¹¹

Илия бе човекът, който не видя смърт, но беше пренесен жив на небето. Само още един човек в цялата библиейска история получи такава чест (Енох). Илия е още един образ на великите реформатори, които трябваше да приготвят пътя съответно за първото и за второто идване на Месия. Йоан Кръстител изпълни тази роля при първото идване на Христос. Светиите, които пазят Божиите заповеди и вярата на Исус, и които живеят в края на времето, ще приготвят пътя за второто идване на Христос. Те са символично представени като Илия в Малахия 4:4, 5: „Помнете закона на слугата ми Моисея, Който му заповядах в Хорив за целия Израил,

повеленията и съдбите. Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен.”

Делото на Илия от последното време ще бъде да призове Божия народ към послушание спрямо Божия закон, какъвто бе даден на Израил чрез Мойсей. Животът и службата на Илия показват някои удивителни паралели с живота на Мойсей и Йоан Кръстител, които се явиха на планината на преображението (планината Тавор) с прославения Исус и разговаряха с Него пред очите на тримата Христови ученици. (Матей 17:1–9; Марк 9:2–9; Лука 9:28–37.) Мойсей и Илия бяха най-квалифицираните човешки същества, които да подготвят своя Месия за часа на кризата. Не би ли следвало техните преживявания, техните поражения и техните победи да послужат като урок за нас? „А всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена” (1 Коринтяни 10:11). Искреното пожелание и молитва на автора на тази статия е Бог да даде на всеки читател на това списание да стане част от обществото на остатъка, което приготвя пътя за второто идване на Месия!

Източници:

- 1 Пророци и царе, стр. 121.
- 2 Пак там, стр. 160.
- 3 Пак там, стр. 161, 162.
- 4 Пак там, стр. 166.
- 5 Пак там, стр. 168.
- 6 Пак там, стр. 169.
- 7 Пак там, стр. 164.
- 8 Пак там, стр. 159.
- 9 Пак там, стр. 160.
- 10 Пак там, стр. 162.
- 11 Пак там, стр. 172.

НАЙ-ГОЛЕМИЯТ ИЗМЕЖДУ РОДЕНИТЕ ОТ ЖЕНА

Раду Йоница

“Защото, относно Христа, вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него” (Филипяни 1:29).

Всеки истински вярващ има на разположение чудесни привилегии, на които да се радва! Да бъдете деца на Всевишния, имената ви да бъдат записани на дланите на Неговите ръце, да бъдете изкупени и опростени чрез кръвта на Създателя, да бъдете предопределени за един живот, който е съизмерим с живота на Бога—какво повече би могъл да желае човек? Наистина, ние сме най-привилегированите граждани на вселената! Ти, скъпи читателю, ти си обект на най-скъпа грижа и съчувствие от страна на твоя Небесен Баща, сякаш ти си единственият човек на земята, защото „душата, предала се на Христос, е по-скъпоценна в очите Му, отколкото целият свят. Спасителят щеше да премине през агонията на Голгота, за да бъде един човек спасен в Неговото царство. Той никога няма да изостави един човек, за когото е умрял.”¹ И това си ти!

За теб и за мен са всичките обещания, които Господ е дал! Той никога не заспива, никога не се изморява; ден след ден работи в интерес на Своите скъпи деца. Нищо не може да им навреди без Неговото позволение! „Хиляда души ще падат от страната ти, и десет хиляди до

десницата ти, но до тебе няма да се приближи. Само с очите си ще гледаш, и ще видиш възмездието на нечестивите. Понеже ти си казал: Господ е прибежище мое, и си направил Всевишния обиталището си, затова няма да те сполети никакво зло, нито ще се приближи язва до шатъра ти” (Псалм 91:7–10).

Трябва да се съгласим, че харесваме тази част от Божиите обещания и действията Му към нас! Приемам, че всички ние имаме любими параграфи в святото Божие слово. Тези, които говорят за събития, подобни на случая, при който Божият ангел унищожи в една-единствена нощ цяла армия от 185,000 войници - за да спази обещанието Си към Своите възлюбени (4 Царе 19); или ироничният начин, по който Господ спаси Елисей от Дотан и се отнесе към ослепените сирийски войски, докато бяха заловени в капан в Самария. (4 Царе 6.) Опитности от подобен род ни дават мир и увереност, че принадлежим към царското семейство горе! Да, харесва ни да имаме такъв Всемогъщ Бог, както и да знаем, че Той ни чува всеки път, всеки миг!

ПРЕДВЕСТНИКЪТ НА ХРИСТОС

Но възниква въпросът: Дали Господните обещания предполагат, че вярното на Бога дете никога няма да бъде призовано да пострада? Четем, че „няма да те сполети никакво зло, нито ще се приближи язва до шатъра ти“ (Псалм 91:10). Ще рече ли това, че сме призовани към едно сладко, приятно пътуване за небето, избягвайки изпитания, трудности и предизвикателства? Дали никога не ще преживеем ужасни часове на отчаяние? Дали това ни учи Господ в Своето Слово?

Ще се съгласите, че отговорът е . . . НЕ, въобще не!

Нека поразмислим върху живота на един от най-изявените Господни служители: Йоан Кръстител, който бе призован за особена, тържествена мисия. Дори преди раждането си той беше под особената грижа на Бога. В Своето провидение Господ избра една богобоязлива двойка—един свещеник, Захария, и съпругата му Елисавета, да бъдат родители на този предвестник на Месията. Верни на Бога, водещи един свят живот, възрастните родители на Йоан получават дългоочакван син. Първият измежду небесните ангели, „Гавриил, който стои в присъствието на Бога“ (Лука 1:19), бе изпратен, за да извести на Захария благата вест, че ще има дете. И още от най-първите му дни на земята Господ придружаваше Йоан по такъв благословен начин! Неговите верни родители го научиха в пътя на послушанието.

„А детенцето растеше и крепнеше по дух; и беше в пустините до деня, когато се яви на Израил“ (Лука 1:80).

Вместо да посещава училищата на равините по свое време, да бъде учен от хора как да тълкува Писанията и така да не бъде годен да изпълни своята свята мисия, Йоан избра по-скоро „да се въздържа и да се откаже от житейските удоволствия, забавления и лукс заради строгата дисциплина в пустинята. На това място заобикалящата го среда благоприятстваше навици на простота и себеотричане. Несмущаван от претенциите на света, той можеше да

изучава уроците на природата и на Провидението. Богобоязливите му родители често му повтаряха думите на ангела към Захария. От детски години имаше пред очи своята мисия и той прие святото доверие.”²

„Но животът на Йоан не бе прекаран в безделие, в аскетична печал, нито в себелюбива изолация. От време на време той излизаше, за да се смеси с хората; при което винаги наблюдаваше заинтерегувано какво се случваше в света. От тихото си уединение наблюдаваше развитието на събитията.

С очи, просветени от божествения Дух, изучаваше характерите на хората, за да разбере как да достигне сърцата им с вестта от небето. Товарът на неговата мисия бе неизменно пред очите му. В усамотение, чрез размисъл и молитва, той се старееше да приготви душата си за житейското дело, което му предстоеше.”³

И когато моментът дойде, глас се чу от пустинята. Със сърце, изпълнено с любов към грешниците, Йоан призоваваше сериозно своите слушатели към една истинска промяна. „Покайте се, понеже наближи небесното царство“ (Матей 3:2). Под влиянието на Святия Дух, Който го придружаваше, търпението биваха дълбоко впечатлени и желаеха да бъдат научени. Йоан им обясняваше вярно, че истинското покаяние бива последвано от плодове на обръщането. Годиците, които беше прекарал в усамотение с Бог в пустинята, му дадоха вярно усещане за собствената неспособност да изпълни Божиите изисквания със собствени сили. Той бе строг в работата си, пламенно желал спасението на своя народ. Когато фарисеите и свещениците гледаха да се кръстят от личен интерес, без да разбират реалното си състояние и без желание за един свят живот, Кръстителят ги изобличи рязко: „И тъй, той казваше на множествата, които излизаха да се кръщават от него: Рожби ехидници! Кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Прочее, принасяйте плодове, достойни за покаяние; и не почвайте да си казвате, имаме Авраам за баща“ (Лука 3:7, 8).

„Така Кръстителят заявяваше Божията вест на Израил. Мнозина обърнаха внимание на неговото учение. Мнозина пожертваха всичко, за да се покорят. Множества следваха този нов учител от място на място и не малко бяха тези, които хранеха надеждата, че той може да е Месията. Но като виждаше хората да се обръщат към него, Йоан се стареше при всеки случай да насочва вярата им към Този, Който щеше да дойде.”⁴

БЕЗКОРИСТНОСТ

Успехът и популярността на Йоан Кръстител не нанесоха вреда на ценната му душа. Той познаваше истински Бога, затова не намери причина да се похвали. Когато бе запитан относно себе си, той неизменно насочваше към Единствения, към Спасителя, Който щеше да дойде, обувките на Когото не бе достоен да носи. Когато Исус дойде при него, за да Се кръсти, той позна в Него чистотата и святостта на Месия и вярно заяви: „Ето Божият Агнец“ (Йоан 1:36)! Той живееше за Бога. Единствената му цел в живота беше Израил да бъде спасен и „да бъде Той [Христос] явен на Израил“ (Йоан 1:31)!

Навярно най-прекрасната черта в характера на Йоан беше неговото себеотричане като доказателство за истинската му връзка с Всемогъщия. Той се изгуби отпред собствените си очи, докато красотата на Неговия Господар се разкриваше постоянно в сърцето. Когато беше изкушен от учениците си да завиди, неговото просто обяснение гласеше: „Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам“ (Йоан 3:30). Същият алтруистичен дух, който движи цялото небе, вдъхновяваше това благородно Божие дете. Той не считаше да е нещо повече от един глас. „Аз съм „глас на един, който вика в пустинята: Прав правете пътя за Господа“, както рече пророк Исаия“ (Йоан 1:23).

Без да отчита евентуалните последици спрямо себе си, сърцето и гласът на Йоан стояха твърдо срещу греха, насочвайки грешниците към престола на благодатта за покаяние и реформация. Към прелюбодеяния

„Сам в тъмницата, като виждаше накъде клонеше пътят му, подобно на неговия Господар, Йоан прие доверието—общение с Христос в жертвата. Разумните същества във Вселената, паднали и непаднали, станаха свидетели как той реабилитира своето безкористно служене.“

цар на народа той отправи верни вести на изобличение и ревностни призиви към покаяние - и царят знаеше, че пророкът беше прав. Въпреки своята неуморна и непоклатима вяроност към Бога и своето смело, неопетнено служене, Йоан Кръстител бе хвърлен в затвор.

Какво можем да кажем за този верен Господен служител? Нима не беше под протекцията на Всевишния? Коя сила би могла да му навреди или дори да се докосне до него, когато ръката на Безкрайния почиваше върху него? Както казва апостол Павел: „Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“ (Римляни 8:31). И наистина, „името на Господа е яка кула: праведният прибъгва в нея и е поставен нависоко“ (Притчи 18:10).

Но виждаме, че верният Господен служител не бе освободен, за разлика от Давид, от ръката на нечестивия цар, нито бе освободен, за разлика от Даниил, от рова на лъвовете. В тъмния влажен затвор, в който бе хвърлен Йоан, не бе изпратен никакъв ангел, който да го освободи, за разлика от това, което се случи по-късно с Петър. Господ не се яви, за да избави Своя отдаден работник, както направи това за тримата младежи във вавилонската пещ!

Естествено могат да възникнат някои въпроси: А защо не? Не са ли Господните служители под неизменна защита? Или възможно ли е да бъдат призовани да пострадат наравно с тези, които са неверни?

ДА СЕ ПОУЧИМ ОТ НЕГОВОТО СТРАДАНИЕ

От забележителното преживяване на Йоан Кръстител Господ ни учи, че на Своите ученици Той не спестява страдание. Истина е, че Господ не намира удоволствие в това да позволява децата Му да страдат! При това

Той не допуска нито капка страдание да се излива в повече, отколкото Той може да използва според безкрайната Си мъдрост за тяхно добро и за изпълнението на Своите планове.

Ужасни бяха продължителните дни на затвор за Йоан Кръстител. „Животът на Йоан бе живот на активен труд, така че опечалението и бездействието в неговия затворнически живот му натежаха ужасно. След като отминаваха седмица след седмица без никаква промяна, отчаяние и съмнение се прокраднаха в душата му.“⁵

Дори човек на вярата като Йоан Кръстител, на когото Исус отреди място като най-големия измежду родените от жена (Лука 7:28), стигна до такъв момент в своето преживяване, когато съмнението и отчаянието се прокраднаха в него. Какво ще кажем за себе си?

Очевидно ще дойдат моменти, когато ще трябва да преминем през подобни разочароващи преживявания. Ето защо изпитанието на Йоан се превръща в ценен урок и насърчение за нас.

Дали верните ни приятели ни помагат при такива обстоятелства или понякога става така, че те правят изпитанието още по-тежко? „Учениците [на Йоан] не го оставиха. Беше им позволено да влизат в затвора и тогава те му носеха новини за делата на Исус, като му казваха как народът се стичаше при Него. Но се питаха защо, ако този нов учител беше Месия, не правеше нищо, за да освободи Йоан от затвора. Как би могъл Той да позволи Неговия верен вестител да бъде лишен от свобода, а навярно и от живот?“⁶

За нас е от съществено значение да се размислим за влиянието, което нашите приятели може да окажат върху сърцето ни, когато сме под напрежение и натиск. Боговдъхно-

вението обяснява: „Тези въпроси не останаха без своето влияние. Съмнения, които иначе никога не биха възникнали, бяха подметнати пред Йоан. Сатана ликуваше да чуе думите на тези ученици и да види как същите тези думи нанаяват душата на Господния вестител. О, колко често хората, които се смятат за приятели на някой добър човек и които нямат търпение да засвидетелстват вяроността си към него, доказват, че са най-опасните му врагове! Колко често, вместо да укрепят вярата му, техните думи обезсърчават и депресират!“⁷

„На пророка от пустинята всичко това му се струваше загадка, която не можеше да проумее.“⁸ Господ да ни помогне да обърнем особено внимание на тези вдъхновени думи за невидимата война, която се води за едно Божие дете: „Имаше часове, когато нашепванията на демони изтезаваха духа и сянката на ужасен страх се промъкна в него. Възможно ли беше дългоочакваният Избавител да не се е явил все още? Тогава какво означаваше вестта, която сам той бе подтикнат да даде? Йоан беше горчиво разочарован от резултата от своята мисия. Дали мисията му не беше напразна?“⁹ За нас е от съществено значение да разберем тази част от психическата война между доброто и злото, за да разпознаем „нашепванията на демоните“, когато същите изтезават духа ни. Всички Божии деца са призовани да преминат по един или друг начин през подобно преживяване. Нашият неприятел е изучавал човешкия ум в продължение на хиляди години и е успял да го опознае много добре.¹⁰ Разочарование, съмнение, нереализирани очаквания са нашият дял, и врагът знае как да ги насочи възможно най-ефективно срещу нас. Скоро, в последните дни от благодатното

време, обезсърчението, депресията, страха, че може да имаме неопростени грехове, ще направят тежестта почти непоносима. Благодарим на Бог за Йоан Кръстител, който е пример и насърчение за нас, затова че чрез вяра в Изкупителя, като Го познаваме и като Го имаме, ние можем да бъдем победители като него!

ДА НАМЕРИМ НАДЕЖДА

Какво се очаква от един Христов ученик, едно Божие дете, да направи в такова изпитание? Къде да отиде? Кого да попита? Как да разпознае истината от измамата? Благодарни сме на нашия небесен Баща за прекрасния пример на Йоан Кръстител! Той направи възможно най-мъдрото нещо! Обърна се към Исус за отговорите! Не попита Каиафа, нито садукееите дали Исус е Месия. Въз основа на предишните си преживявания с Бога, като преразглежда всички доказателства, които Господ му бе давал за това, че Исус е Месия, той избра страната на вярата! „Йоан не искаше да обсъжда съмненията и притесненията си със своите приятели. Той реши категорично да изпрати вест на запитване към Исус.“¹¹ „И Йоан повика двама от учениците си и ги прати при Господа да кажат: Ти ли си Оня, Който има да дойде, или друг да очакваме“ (Лука 7:19)? Отговорът дойде милостиво. „Слепи прогледват, куци прохождат, прокажени се очистват, и глухи прочуват;

мъртви биват възкресени, и на сиромасите се проповядва благовестието“ (Лука 7:22).

Този отговор беше повече от достатъчен за пророка. Същият Божи Дух, Който бе разкрит в делата и поученията на Исус, впечатли ума на Йоан. В доклада, донесен от неговите ученици, той разпозна божественния почерк и това му беше достатъчно. Страхове му бяха смълчани. „Сам в тъмницата, като виждаше какъде клонеше пътят му, подобно на неговия Господар, Йоан прие доверието - общение с Христос в жертвата. Разумните същества във Вселената, паднали и непаднали, станаха свидетели как той реабилитира своето безкористно служене.“¹² „След като сега разбра по-ясно естеството на Христовата мисия, той се предаде на Бога, било за живот, било за смърт, според каквото би послужило най-добре на делото, което обичаше.“¹³

Според Божието провидение бе решено, че смъртта на Йоан Кръстител ще послужи по-добре в полза на небесното царство. Лоялността на Йоан, неговата искреност, почтеност, непоколебимо служене бяха „разплатени“ по един жесток и напълно несправедлив начин: мечът на Иродовия войник отрязва главата му. Не е лесно да разберем такова едно провидение. С вяра разбираме, че „всичко съдейства за добро на тези, които любят Бога“ (Римляни 8:28), същото беше и в преживяването на Йоан.

„На Сатана му бе позволено да прекрати земния живот на Божия вестител; но погубителят не може да докосне онзи живот, който е „скрит с Христа в Бога.“ Колосяни 3:3. Смъртта сама по себе си само го постави извън обсега на силата на изкушението.“¹⁴ В своето воюване, през останалите дни в затвора, преди да бъде екзекутиран, Йоан „имаше неизменното общуване с небесни ангели, които отваряха пред него пророчествата за Христа, както и скъпоценните обещания в Писанието. Тези неща бяха неговата опора, както щяха да бъдат опората на Божиите хора в идните векове.“¹⁵

УТЕХА ЗА ДРУГИ

Да, има някои от скъпите Божии деца, с които Бог може да се отнася по този странен, неприятен начин, без да ги загуби в изпитанието!

Всички тези преживявания се оказаха потоци на благословение за другите поколения мъченици, които бяха призовани да страдат за своя Господар.

„И във всички поколения, минали от тогава, страдащите души са били подкрепяни от свидетелството на Йоановия живот. В тъмницата, на ешафода, в пламъците мъже и жени през векове на мрак са били укрепявани от спомена за този, за когото Христос заяви: „Измежду родените от жена не се е въздигал по-голям от Йоан Кръстител. Матей 11:11.“¹⁶

„Преди да бъде екзекутиран, Йоан „имаше неизменното общуване с небесни ангели, които отваряха пред него пророчествата за Христа, както и скъпоценните обещания в Писанието. Тези неща бяха неговата опора, както щяха да бъдат опората на Божиите хора в идните векове.“

„В часа на най-голяма нужда, когато обезсърчението се готви да надвие в душата, точно тогава бдящото око на Исус вижда, че се нуждаем от Неговата помощ. Часът на нуждата на човека е часът на възможността за Бог да се изяви и да действа. Когато всяка човешка подкрепа изневерява, тогава Исус ни идва на помощ и Неговото присъствие разпръсква мрака и повдига облака на мрачна печал.“¹⁷ По този начин всички ще получим помощ да преминем като победители през изпитанието! В смърт като Йоан Кръстител или в живот като Даниил в рова на лъвовете, ние ще имаме Исус. И това ще ни е доволно. Това е част от божествения процес на пречистване, през който Господ прокара Своите възлюбени. В края ще отразяваме по-чисто славата от Неговото лице!

Господ знае колко е важен този процес за преобразяването, което Той иска да изпише в нашето преживяване, а също за това да помагаме и да насърчаваме други чрез нашия пример. Затова този процес не е запазен само за неколцина измежду Божиите деца, а за всички. „Всички, които следват Христос, ще носят короната на жертвата. Със сигурност ще бъдат разбирани погрешно от егоистични хора и ще бъдат поставени на прицел за жестоките атаки на Сатана. Неговото царство е установено именно за да унищожи този принцип на саможертва, така че той ще воюва срещу него на всяко място, където бъде изявен.“¹⁸

Приготвяйки пътя за Господното идване, Йоан Кръстител е символ на хората, призвани да подготвят пътя за второто Му идване - ние днес сме включени в него. Каква беше тайната на съпротивителната сила, на успеха на Йоан? По какъв начин той успя да премине през мрака на съмнението, на страха, на депресията и стигна дотам, че да

посрещне смъртта? Той се обръщаше постоянно към извора на сила и светлина. „Под ръководството на божествения Дух той изучаваше пророческите свитъци. Ден и нощ Христос беше Този, Когото той изучаваше, докато умът и сърцето, и душата му се изпълниха със славното видение. Той гледаше Царя в Неговата красота, при което изгуби отпред поглед себе си.“¹⁹

Този човек на вярата показва на света силата, която истинската религия носи на човешките същества. Начинът, по който той позна Бога, стана фундаментът на неговата победа срещу аза с всичките му слабости, и срещу силите на мрака. Страданията и смъртта на Кръстителя хвърлят чудна светлина върху неговия живот, любов и посвещение. Това именно ще се случи с всички Божии деца, които днес познават и обичат Бога по същия начин!

Отново и отново силата на Божията любов ще се доказва като безкрайно по-силна от силата на сатанинската злоба, омраза и преследване. Както нашият Господар беше призван да пострада, също и Неговите възлюбени ученици ще бъдат призвани да пострадат! Това е най-висшата чест, към която Господ може да ни призове. „И от всички дарове, които Небето може да даде на хората, общението с Христос в Неговите страдания е най-авторитетното доверие и най-висшата чест.“²⁰

Следователно нека се радваме, защото „Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакви зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас“ (Матей 5:11, 12).

И един ден, когато изкупените ще видят лицето Му, когато всички изпитания и страдания ще са преминали, те ще разберат, че този път

е бил най-добрият за техните стъпки. „Бог никога не води децата си по по-различен начин от този, който те биха си избрали, ако можеха да видят края от началото и да прозрат славата на намерението, което изпълняват като Негови съработници.

Нито Енох, който беше пренесен на небето, нито Илия, който се възнесе на огнена колесница, не бяха по-велики, нито по-почетени от Йоан Кръстител, който загина сам в тъмницата.“²¹ Те ще видят славата на Божиите намерения и планове. Ще видят мъдростта и любовта зад всяка проляна сълза и зад всяко терзание, преживяно от сърцето. И ще прославят името на Агнето заради красотата на Неговата слава.

Скъпи читателю, ти имаш своето място измежду тях. Хвани ръката на Всемогъщия и ходи с упование в Неговото приятелство. Скоро нощта на изпитанията ще свърши и самият Той ще постави корона на главата ти в Своето царско семейство!

Източници:

1 Знамения на времето, 13 януари 1909.

2 Животът на Исус, стр. 101.

3 Пак там, стр. 102.

4 Пак там, стр. 108.

5 Пак там, стр. 214.

6 Пак там, стр. 214, 215.

7 Пак там, стр. 215.

8 Пак там, стр. 216.

9 Пак там

10 (вж. Медицинско служене, стр. 111.)

11 Животът на Исус, стр. 216.

12 Възпитание, стр. 157.

13 Животът на Исус, стр. 218.

14 Пак там, стр. 224.

15 Пак там

16 Възпитание, стр. 157, 158.

17 Свидетелства към църквата, т. 4, стр. 530.

18 Животът на Исус, стр. 223.

19 Конфликт и кураж, стр. 272.

20 Животът на Исус, стр. 225.

21 Пак там, стр. 224, 225

Барбара Монтроуз

ВЯРАТА НА ЕДИН ЛОВЕЦ НА ЧОВЕЦИ

Преобразяването на Петър

ПРОРОЧЕСТВО ЗА ЛОВЦИ НА ЧОВЕЦИ

„Ето, ще пратя за много рибари, казва Господ, та ще ги изловят; и по-дир това ще пратя за много ловци, та ще ги гонят от всяка планина, и от всеки хълм и от дупките на канарите” (Еремия 16:16).

Това е едно чудесно пророчество и обещание, което може да се приложи за последните дни от земната история. Небесният Бог призовава за духовни рибари, които да спо-

делят благовестието, като хвърлят мрежата в дълбините на един мрачен океан - едно море от объркани хора. Той зове за хора, които ще ги потърсят прилежно, както Йов издирваше хората в нужда, за да им помогне. (Йов 29:16.)

ВИЖДАЙКИ СИЛАТА НА СЪЗДАТЕЛЯ

Когато Исус Христос бе на земята като Човешкия Син, имаше интерес-

на среща с един рибар на име Симон Петър.

„А веднъж, когато народът Го притискаше да слуша Божието слово, Той стоеше при Генисаретското езеро. И видя две ладии, спрени край езерото; а рибарите бяха излезли от тях и изпираха мрежите си. И като влезе в една от ладии, която беше Симонова, помоли го да я отдалечи малко от сушата; и седна, та поучаваше народа от ладията. И като престана да говори, рече на Симон: Оттегли ладията към дълбокото и

„Уповаваме на собствената си сила, докато надеждата ни напусне и не ни остава друго, освен да погинем. Тогава си спомняме за Исус и ако Го призовем да ни спаси, няма да сме викали напразно. Макар да изобличава с прискърбие нашето неверие и самоувереност, Той никога няма да пропусне да ни даде помощта, от която се нуждаем.“

.....

хвърлете мрежите за ловитба. А Симон в отговор рече: Учителю, цяла нощ се трудихме, и нищо не уловихме; но по Твоята дума ще хвърля мрежите. И като сториха това, уловиха твърде много риба, така щото се прокъсваха мрежите им.

И извикаха съдружниците си от другата ладия да им дойдат на помощ; и те дойдоха и напълниха и двете ладии дотолкова, че щяха да потънат. А Симон Петър, като видя това, падна пред Исусовите колене и каза: Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек. Понеже той и всички, които бяха с него, се учудиха на ловитбата на рибите, които уловиха, също и Яков и Иоан, синовете на Заведя, които бяха Симонови съдружници. А Исус рече на Симона: Не бой се; отсега човеци ще ловиш. И когато извлякоха ладии на сушата, оставиха всичко и отидоха след Него (Лука 5:1–11).

Опитвали ли сте се понякога да направите нещо, което умеете, полагайки максимални усилия—само за да разберете, че този път нещо не се получава? Така се чувстваше Петър. Той беше опитен рибар, но този път, за негово огромно разочарование, онази нощ не беше успешен. И тогава, в един момент, когато вече беше безсмислено да хвърля повече рибарската мрежа във водата, той се покори на заповедта на Исус да направи точно това.

Неговото послушание към думата на Господа беше изобилно възнаградено. Необичайно големият брой риби скъсаха мрежата - при това поради невероятния товар корабчето дотолкова натежа, че започна да потъва.

Този удивителен момент затрогна сърцето на Петър. Изведнъж осъзна, че се намира пред лицето на гранди-

озната сила на Създателя на небето, земята, морето и водните извори.

Когато това се случи с един човек, той достига до разбирането: „Колко съм недостоеен да се явя пред живия Бог! Колко много от собствените ми недостатъци, дефекти, грехове и неправди стават изненадващо страшно очебийни пред очите ми!“

Петър не беше единственият поразен от това. Също и съработниците му. Исус в голямата Си милост даде нежното уверение: „Не бой се.“ Но тогава бе обещана една чудна възможност - че от този момент нататък те щяха да ловят хора - или с други думи, ще печелят ценни души за небесното царство.

Матей докладва това със следните думи: „Дойдете след Мене, и Аз ще ви направя ловци на човеци“ (Матей 4:19).

Марк пише: „И рече им Исус: Вървете след Мене, и Аз ще ви направя да станете ловци на човеци“ (Марк 1:17).

С други думи, същата божествена сила, която разпреди огромното изобилие от риби да влезе в мрежата, ще бъде творческата сила в тези ученици, която ще привлича души към Господаря на земята, морето и небето, Спасителя на света.

Други доказателства за силата на Христос:

СИЛА НАД БОЛЕСТ И БУРЯ

При друг случай по-късно, „И когато дойде Исус в къщата на Петър, видя, че тъща му лежеше болна от треска. И допря се до ръката ѝ, и треската я остави; и тя стана да Му прислужва“ (Матей 8:14, 15).

При друг случай в една бурна нощ, когато учениците ловяха риба,

ладията бе вече всред езерото, блъскана от вълните, защото вятърът беше противен. А в четвъртата стража на нощта Той дойде към тях, като вървеше по езерото. И учениците, като Го видяха да ходи по езерото, смутиха се и помислиха, че е призрак, и от страх извикаха. А Исус веднага им проговори, казвайки: Дръзайте! Аз съм; не бойте се. И Петър в отговор Му каза: Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата. А Той каза: Ела. И Петър слезе от ладията и ходеше по водата, за да отиде при Исус“ (Матей 14:24–29).

Тук Петър буквално върши невъзможното. Повечето от нас знаят какво се случва по-нататък в историята, когато поради човешката си гордост Петър започна да потъва. Тогава извика към Исус, Който незабавно протегна ръка да го спаси. Какво научаваме от това?

„Когато бурите на изкушението се насъбират, проискриват яростни мълнии и вълните ни заливат презглава, ние се борим с битката сами, забравяйки, че има Един, Който може да ни помогне. Уповаваме на собствената си сила, докато надеждата ни напусне и не ни остава друго, освен да погинем. Тогава си спомняме за Исус и ако Го призовем да ни спаси, няма да сме викали напразно. Макар да изобличава с прискърбие нашето неверие и самоувереност, Той никога няма да пропусне да ни даде помощта, от която се нуждаем. Било по суша или по море, ако имаме Спасителя в сърцето си, няма защо да се страхуваме. Живата вяра в Спасителя ще изглади морето на живота и ще ни избави от опасността по начин, който Той знае, че е най-добър.“¹

Докато изцяло бе насочил очите си към Исус, Петър беше способен

да извърши нещо тотално извън човешките способности. Дали наистина осъзнаваме в пълнота какво означава това? Какво има да ни каже това? „Невъзможното за хората за Бога е възможно“ (Лука 18:27).

КОНТРОЛ НАД ПРИРОДАТА

„Когато [Христос и учениците Му] дойдоха в Капернаум, събирачите на двете драхми за храма се приближиха при Петра и казаха: Вашият учител не плаща ли двете драхми? Той рече: Плаща. И когато влезе вкъщи, Исус го изпревари и му рече: Какво мислиш, Симоне? Земните царе от кои събират данък или налог? От своите ли хора, или от чужденците? А когато каза: От чужденците, Исус му рече: Като е тъй своите им са свободни. Но, за да не ги съблазним, иди на езерото, хвърли въдица, и измъкни рибата, която първо се закачи, и като разтвориш устата ѝ, ще намериш един статир; вземи го и дай им го за Мене и за тебе“ (Матей 17:24–27).

Тук се заформя една странна ситуация на привидно противоречие между това да се засвидетелства уважение към храма, като се палти

необходимият данък, спрямо това да се признае, че Христос е пророк, изпратен от Бога. Петър прибързано предлага, че Исус ще заплати данъка, за да се покаже съпричастен към установената система, макар че свещениците и пророците бяха освободени от такова облагане.

Господ използва тази възможност, за да преподаде един по-дълбок урок на Петър. По причина на Своята връзка с Бога Исус не бе задължен в действителност да плаща храмовия данък. Но за да може да се съобрази с прибързаното обещание, което Неговият импулсивен ученик бе дал току-що, Исус произведе по чуден начин една монета в устата на риба и нареди тази риба да бъде уловена от въдицата на Петър. По този начин Той се разкри като такъв, който бе повече от пророк. В този случай се прояви Неговата вездесъща, всемогъща сила над творението - друго едно доказателство за Неговата божественост като Божи Син.

ПРЕОБРАЗЯВАНЕТО

Друга забележителна сцена, която Петър преживя, беше преобразяването на Исус. „И след шест дни Исус взе Петър, Яков и Йоан и за-

вежда само тях на една висока планина насаме; и преобрази се пред тях. Дрехите Му станаха бляскави, твърде бели, каквито никой белач на земята не може така да избели. И яви им се Илия с Моисей, които разговаряха с Исус. А Петър говори, казвайки на Исус: Учителю, добре е да сме тука; и нека направим три шатри, за Тебе една, за Моисей една и една за Илия; защото не знаеше какво да отговори, понеже започнаха да се плашат много. И яви се облак и ги засени; и глас дойде из облака, който каза: Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте. И внезапно, като се озърнаха, не видяха вече никого при себе си, освен Исус“ (Марк 9:2–8). Каква чест само да бъдеш сред тримата, които получиха това ценно прозрение за Христос в Неговата слава! Едно уникално паметно събитие.

ОБЕЩАНИЕ БЕЗ МОЛИТВА

Петър обичаше дълбоко своя Господ и дръзко изрази своята готовност да умре за Исус.

„Тогава Исус им казва: Вие всички ще се съблазните в Мене тая нощ, защото е писано: „Ще поразя пастира;

„Когато ни върхлети притеснение, колко често се държим като Петър! Гледаме на вълните, вместо да държим очите си неотклонно към Спасителя. Стъпките ни се подхлъзват и гордите вълни ни заливат презглава в душата ни. Исус не нареди на Петър да дойде при Него само за да погине; Той не ни призовава да Го следваме само за да ни изостави.“

.....

и овцете на стадото ще се разпръснат“. А след като бъда възкресен, ще ви изпреваря в Галилея. А Петър в отговор Му рече: Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз никога няма да се съблазня. Исус му рече: Истина ти казвам, че тая нощ, преди да пее петелът, три пъти ще се отречеш от Мене. Петър Му казва: Ако станеше нужда и да умра с Тебе, пак няма да се отрека от Тебе. Същото рекоха и всичките ученици” (Матей 26:31–35).

Развързката обаче е трагична. Същата онази нощ духовната сила на Петър се срина.

Защо се случи това?

„Тогава Исус идва с тях на едно място, наречено Гетсимания; и казва на учениците Си: Седете тука, докато отида там да се помоля. И като взе със Себе Си Петър и двамата Заведееви сина, започна да скърби и да тъгува. Тогава им казва: Душата Ми е прескръбна до смърт; постойте тук и бъдете заедно с Мене. И като пристъпи малко напред, падна на лицето Си, и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш. Идва при учениците, намира ги заспали, и казва на Петра: Как! Не можяхте ли нито един час да бдите с Мене? Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото - немощно” (Матей 26:36–41).

Петър, а също двамата Заведееви сина пренебрегнаха да бдят и да се молят в критичния момент, когато Исус им нареди да направят това. Той знаеше какво ги очаква - знаеше и колко са слаби и неустойчиви.

КАКВО СЕ СЛУЧИ СЛЕД ТОВА?

Когато група въоръжени мъже дойдоха да заловят Исус същата

нощ, Петър, на когото твърде много му се спеше, за да се моли, беше в куражлийска готовност да се бори за своя Господ. Бързо извади ножа си в отбрана на своя Господар и отрязва ухото на слугата на първосвещеника. Но отговорът на Исус спрямо това действие може и да го е изненадало, когато Господ заяви: „Върни ножа си на мястото му, защото всички, които се залавят за нож, от нож ще загинат. Или мислиш, че не мога да се помоля на Отца Си, и Той би Ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели?” (Матей 26:52, 53)?

На това място Исус ясно разкрива невидимия източник на Своята защита—едно скъпоценно благословение, което е на разположение също на Неговите последователи. Дали наистина схващаме както трябва дълбокото значение на тези думи: „Всички, които се залавят за нож, от нож ще загинат”? Това е едно изявление, което не може да бъде подминато без нужното внимание. Нашият Господ обяснява: „Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят” (Йоан 18:36).

На всички, които желаят да бъдат граждани на едно царство, основащо се на Божията воля, която да се извършва в живота им на земята така, както и на небето, Исус казва: „Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си“. Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят; за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се

пада? Не правят ли това и бирниците” (Матей 5:43–46).

„Обичайте неприятелите си, правете добро и заемайте, без да очаквате да приемете назад; и наградата ви ще бъде голяма, и ще бъдете деца на Всевишния; защото Той е благ към неблагодарните и злите” (Лука 6:35).

Тогава дойде трагичното отричане. Този, който беше така дързък, че да извади меч в отбрана на своя Господар, се провали при гласа на нападателна насмешка от устата на една обикновена слугиня. В съдебната зала на Пилат, „когато бяха наклали огън на сред двора и бяха насядали около него, то и Петър седна между тях. И една слугиня, като го видя седнал до пламъка, вгледа се в него и рече: И той беше с Него. А той се отрече, казвайки: Жено, не Го познавам” (Лука 22:55–57).

ДА РАЗБЕРЕМ УРОКА

Петър беше слушал жадно поученията на своя Господ. Той посрещна с ентузиазъм всички думи на Христос. Но когато настана критичният час, дали си ги спомни?

Когато този час дойде и за нас, дали си спомняме Христовите думи?

Да забравим означава да се поддадем на разочаровани - дори катастрофални - резултати, особено във време на криза. По-късно в своя живот Петър трябваше да илюстрира процеса на освещение в християнската обхода: „Положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбието си любов. Защото ако тия добродетели

се намират у вас и избилват, те ви правят да не сте безделни нито безплодни в познанието на нашия Господ Исус Христос. Но оня, у когото те не се намират, е спял, късоглед, и е забравил, че е бил очистен от старите си грехове” (2 Петрово 1:5–9). Винаги когато забравим, че ни е било простено и че сме били очистени от миналите си грехове чрез оправдаващата сила на нашия милостив Спасител, накрая ще стане така, че ще ни липсва плодът на Святия Дух—и действително ще паднем от стълбата на Петър, т.е. от процеса на осветление. Ученикът беше в състояние да обясни това така ефективно, тъй като сам бе видял колко е неустойчив и слаб без Христос—но все пак се покоя с цялото си сърце за греховете си. (Лука 22:61, 62; Йоан 21:15–17.)

СЛЕД ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ХРИСТОС

„Там бяха заедно Симон Петър, Тома, наречен Близък, Натанаил от Кана галилейска, Заведеевите синове и други двама от учениците Му. Симон Петър им казва: Отивам да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с тебе. Излязоха и се качиха на ладията; и през оная нощ не уловиха нищо. А като се разсъмваше вече, Исус застана на брега; учениците, обаче, не познаха, че е Исус. Исус им казва: Момчета, имате ли нещо за ядене? Отговориха Му: Нямаме. А Той им рече: Хвърлете мрежата от дясно на ладията и ще намерите. Те, прочее, хвърлиха; и вече не можаха да я извлекат поради многото риби. Тогава оня ученик, когото обичаше Исус, казва на Петра: Господ е. А Симон Петър, като чу, че бил Господ, препаса си връхната дреха (защото беше гол) и се хвърли в езерото” (Йоан 21:2–7).

Колко Петър обичаше своя Господ? Тук проличава отговорът на този въпрос. Исус се погрижи избилно за нуждите на Петър и ученикът се хвърли от радост във водата, за да Го види—но пак не без нужната почит и уважение, покривайки се повече в присъствието на Този, Когото познаваше като Божия Син. Каква

красива опитност, един наистина не забравим миг.

„Когато Петър каза, че ще последва своя Господ в затвор и на смърт, той наистина имаше предвид това дословно; но не познаваше себе си. В сърцето му имаше скрити елементи на зло, които обстоятелствата щяха да раздвижат и извадят наяве. Ако не бъде доведен да осъзнае опасността, в която се намира, тези елементи щяха да се окажат пагубни за него. Спасителят видя в него самовлюбеност и самоувереност, които щяха да превъзмогнат любовта му към Христос. Много слабоватост, неумъртвен грях, безгрижие на духа, неосветен нрав, необмислено встъпване в изкушение бяха разкрити в преживяването му. Тържественото предупреждение на Христос беше призив за претърсване на сърцето. Петър се нуждаеше да престане да се доверява на себе си, за да има една по-дълбока вяра в Христос. Ако беше приел смирено предупреждението, щеше да вика към Пастиря на стадото да запази овцете Си. Когато ходеше по Галилейското езеро и започна да потъва, извика: „Господи, спаси ме.“ Матей 14:30.

Тогава ръката на Христос се протегна, за да улови неговата ръка. По същия начин, ако сега беше извикал към Исус: „Спаси ме от мене самия“, щеше да бъде опасен.”²

КАКВО ЩЕ КАЖЕМ ЗА СЕБЕ СИ?

Днес, когато напрежението настъпва по толкова различни начини, за да извършим противното на съвестта си, дали си спомняме и дали оценяме избилните Божии грижи за нас, както в случая с Петър? Христовата милост към тази бореца се душа достига до всеки един от нас днес. Няма защо да съгрешаваме. Точно както когато Неговата ръка се протегна в отговор на вика на Петър, щом започна да потъва, така стои протегната към всеки, който с цяло сърце я потърси точно сега.

„Когато ни връхлети притеснение, колко често се държим като Петър! Гледаме на вълните, вместо да държим очите си неотклонно отпаве-

ни към Спасителя. Стъпките ни се подхлъзват и гордите вълни ни заливат презглава в душата ни. Исус не нареди на Петър да дойде при Него само за да погине; Той не ни призовава да Го следваме само за да ни изостави. Той казва: „Не бой се, защото Аз те изкупих, призовах те по име; ти си Мой. Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда, и през реките, те не ще те потопят. Когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш, и пламъкът не ще те опали. Защото Аз съм Йехова твоят Бог, Святият Израилев, твоят Спасител“ Исаия 43:1–3.”

„Когато в съдебната зала бяха изговорени думите на отричане, когато любовта и верността на Петър, събудени от погледа на Спасителя, изпълен с жалостивост и мъка към него, го изпратиха в градината, където Христос беше плакал и се беше молел; когато сълзите на угризение се стекоха върху земята, която бе напоена от кървавите капки на Христовата агония - тогава думите на Спасителя: „Аз се молах за тебе да не отслабне вярата ти. Когато се обърнеш, укрепи братята си,“ станаха опора за душата му. Макар че предвидя греха на Петър, Христос не го остави да се предаде на отчаяние.

„Ако погледът, който Исус отправи към него, изразяваше осъждение вместо жалост; ако, предсказвайки греха, Исус не бе изрекъл и надежда, колко гъст щеше да е мракът, който се спусна над Петър! Колко безумно щеше да е отчаянието на тази изтормозена душа! В този час на терзание и отвращение, и ужас от себе си, какво би могло да го задържи да не поеме по пътя, по който замина Юда?

„Този, Който не можеше да спаси терзанието на Своя ученик, не го остави сам в неговия мрак. Неговата любов е любов, която не може да изневери, нито може да изостави човека.”⁴

Когато се разрази бурята, нека винаги имаме предвид това! Амин!

Източници:

1 Животът на Исус, стр. 336.

2 Пак там, стр. 673, 674.

3 Пак там, стр. 382.

4 Възпитание, стр. 89, 90

БЯГАЙ ЗА ЖИВОТА СИ

Ливия Тудороу

Апетитът на цивилизацията към технологични постижения нараства. Инженерите научноизследователи, както и тези с подобни компютризирани професии превърнаха науката в новия компас на нашата култура. Всички сегменти на обществото биват засегнати по един или друг начин. В резултат на това светът „мигрира“ - той се премества все повече и повече далеч от старомодния живот на село към живот в градския конгломерат. Вследствие се получава струпване на хора, работещи на компютър или в офис, които

търсят зоната на своя комфорт и достигане до мечтания просперитет. Колко малко останаха хората, които все още обичат природата и предпочитат един скромен стил на живот - да обработват полето, да се радват на градинарство, да наблюдават как растенията израстват и накрая да имат мира, който идва от Бога.

Животът на село се превръща в някакъв мит, тъй като новите технологии налагат алчност, приканвайки и подмамвайки хората да оставят природата и да се слеят с динамиката на градовете.

Разбира се, прогресът е незабавният резултат - но в дългосрочен план неизбежно ще настане нищета. През последните една-две години стотици хиляди хора напуснаха градовете и голям брой се изнесоха така например от Сан Франциско. Ню Йорк - някогашната гордост на американската нация, преживява подобен род изнасяне извън града. Хората, които усещат знаменията на времето, тези, които имат някакъв усет и осъзнатост, че в света се случва нещо уникално и необичайно, тези, които са във връзка с

Божие слово, започват действително да бягат за живота си.

ДОСТИГНАХТЕ ЛИ ДО ТАЗИ ТОЧКА?

Нищета, болка и смърт са резултатите, които идват след отделияне на човека от първоначалния план на сътворението. Качеството на живота намалява с всеки изминал ден. Така наречените зелени закони и зелена технология отслабват едва оцеляващия свят. Цената на строителните материали се повиши екзорбитално, а също и цената на газта, при което храната започва да се превръща в проблем. Празните рафтове по магазините свидетелстват за наближаваща буря.

Лидерите започват да „предричат“ на официалната трибуна, че тази година ще преживеем много смъртни случаи, така че къде биха могли да отидат хората и как бихме могли да избягаме за живота си?

Напредналите технологии могат да ви засекат за отрицателно време независимо къде се намирате, така че за един потиснат човек се оказва почти невъзможно да си намери спокойно скривалище.

Светът се изправя пред преживяването на Йов. За да разберем това по-добре, нека разгледаме глава 6 от тази особена книга в Писанията и да прочетем стихове от 11 до 13:

„Каква е силата ми, та да чакам? И каква е сетнината ми, та да издържа? Силата ми сила каменна ли е? Или месата ми са медни? Не изчезна ли в мене помощта ми? И не отдалечи ли се от мене избавлението?“

Тези думи, изречени от Йов, описват днешния свят. Статистиката във Франция посочва, че над

един милион души са загинали от коронавирус; 1,780,000 са починали от синдром на имунна недостатъчност, а 6,000,000 от ХИВ. Наред с това тютюнът убива 6,000,000 души всяка година.

Въпрос, на който си струва да се обърне внимание, е защо светът не закрие тютюневата индустрия, след като се знае официално, че това растение убива над 6 милиона на година. Защо нямаме реакция спрямо тези факти, като закрием всички магазини за тютюн, както и фактически цялата тютюнева индустрия? Междувременно затваряме целия свят, под претекст че спасяваме един такъв брой души, който е много по-малък от жертвите на тютюна.

Алкохолът, друга една язва на обществото, е причината за смъртта на повече от 3 милиона души - но и тази индустрия не е закрыта. Как става така, че светът някак си не успява да поддържа съгласуваност, а уж твърди, че прави опит да спасява живота на хората?

Няма как да продължим, без да признаем също, че 7 милиона души умират от рак, а 3.4 милиона от неправилна диета. А накрая бих искал да спомена, че имаме и над 1,210,000 автомобилни катастрофи, както и други случаи, свързани с пътувания, но светът при все това си остава отворен.

Ако направим правилната аритметика, много трудно ще можем да се примирим в себе си с подобни очевидни несъответствия и ще прозрем нещата. За повечето от нас не е лесно да схванем противоречивите обяснения, които се поднасят на „простолудията.“ Да бягаме за живота си, но къде?

Оказва се, че светът накрая изпада в състояние на нищета, защото имаме много въпроси без отго-

вор и поради тази причина имаме много проблеми без решения.

УРОЦИ ОТ ЯКОВ

Желая да насоча вниманието на читателя към онзи момент от живота на Яков, в който той трябваше да бяга. В известен смисъл той бягаше за живота си. Понеже беше излъгал баща си, трябваше да бяга от брат си. След като работи 14 години на тъста си, който го мамеше много пъти, Господ нареди на Яков да се върне у дома си. Яков взе съпругите и имуществото си и се отправи на път в удобен момент при отсъствието на Лаван.

По пътя Яков разбра, че група въоръжени, предвождани от Лаван и синовете му, го преследваха разгневени. След като този проблем бе уреден, скоро след това получи друга новина: собственият му брат щеше да го пресрещне от срещуположната посока с 400 души, насочени срещу него.

Макар Яков да бе бягал като бежанец през целия си живот като възрастен, тук става въпрос за един особен момент във време, когато не би могъл да бяга повече за живота си. Няма връщане назад, така че остава без никакви възможни решения и не знае какво да прави. Пред лицето му идваше смърт, точно от мястото, което толкова му липсваше. Бягай за живота си - но къде?

Наблюдаваме едно ненадейно разминаване между очакванията на Яков и Божието предложение. Пред очите му идват сцените от неговото предателство; грехът му натежава тежко на съвестта и в ума му.

Яков се отчайва, като вижда, че няма какво време. Осъзнава, че Бог е единственото прибежище. Той бяга, но не бяга за своя живот.

„Живеем в последното поколение от историята на света- и ще бъдем изправени пред същата ситуация като Йов, Еремия, Йона, Илия и Йоан Кръстител - така че ще реагираме по същия начин като тях. Първоначално ще направим опит да бягаме за живота си, но в един момент пътуването ни ще ни докара до улица без изход. . . . докато търпението на Йов стане търпението на светиите.“

.....

За първи път той бяга при Онзи, Който може да вдигне кръста и да отмахне тежкото бреме от душата му.

Това преживяване в живота на Яков има пророческо приложение за края на времето, когато хората на Бога ще достигнат до такъв момент, в който няма да имат никакво решение.

Всички герои, представени в този брой на нашето списание, разкриват как повечето от верните хора достигат до същия предел. Макар първоначално да бягат за живота си, накрая осъзнават, че желанието да спасят само земния си живот не си струва риска да жертват връзката си със своя Бог.

Имат човешкото вярване, че понеже са били верни, резултатите от тяхното дело би следвало да бъдат величави - но когато Божието предложение не удовлетворява тяхното очакване, те се разочароват. Предложението на Бог не удовлетворява това, което те са очаквали да получат от Него.

ПРЕДЕЛЪТ В ХРИСТИЯНСКИЯ ЖИВОТ

Йов очакваше да му се случват добри неща. С тази си вяра той беше един образцов човек и с право би могъл да бъде сетен за праведен. Но това, което го постигна през онези 42 глави,

надмина очакванията му.

Еремия имаше живот, изпълнен със скръб. Като пророк, понесъл най-голяма съпротива в Стария завет, той стигна до положение на тотално отчаяние, когато видя мъртвите тела на своите сънародници разпръснати по улиците на Ерусалим. Книгата Плач Еремиев доказва за пореден път, че Божието предложение не е удовлетворило очакванията на човека.

Йона, един бунтуващ се пророк, си позволи твърде много, дотолкова че да започне да спори с Бог, понеже не се случи това, което очакваше. Ниневия не беше разрушена. Божието предложение не задоволи очакванията му.

Илия беше един от най-силните реформатори в най-мрачните моменти от еврейската история. Във време на най-голямо отстъпничество той стоеше вярно за Бога. Накрая бе разочарован от това, че не се реализира реформация и че Божият отговор не беше съобразно това, което очакваше. Той побягна за живота си и накрая - изтощен и отчаян - се призна за съкрушен.

Йоан Кръстител, един измежду хората с най-чист живот в Новия завет - човекът, който кръсти Исус, човекът, който приготви пътя за Неговото идване - се разочарова в онази тъмна нощ преди своята смърт. Божието предложение не

задоволи неговите очаквания.

Можем да продължим с примерите, но най-същественият факт в това пътуване из Писанията е, че след като преживяха голямото разочарование в живота си, всички те престанаха да бягат за живота си. Накрая всички се отказаха от своите чисто човешки очаквания; всички приеха Божието предложение и станаха готови не да бягат, а по-скоро - да се покорят на Божията воля.

Живеем в последното поколение от историята на света - и ще бъдем изправени пред същата ситуация като тях, така че ще имаме същата реакция като тяхната. Първоначално ще направим опит да бягаме за живота си, но в един момент пътуването ни ще ни докара до улица без изход. Тогава ще се окажем притиснати от неочаквана атака от страна на силите на мрака, ще бъдем притиснати против волята си, докато търпението на Йов стане търпението на светиите - преследвани от правителствата в света, обвинени като национални престъпници точно както беше Еремия. Защо? Поради вест, която не е известна. В същността си вестта на Еремия беше „Падна Ерусалим.“ На никой не му се слушаше такава вест, но това беше действителна телеграма, изпратена от Величието на небето. Подобно и ние имаме такава

вест на кръстопъта на вечността: „Падна, падна великият Вавилон“ (Откровение 18:2). Ще бъдем преследвани из всички държави по света, както беше и Илия през трите години на суха жега, затова че имаше смелостта да се помоли да няма дъжд, и да дойде дъжд, заставайки пред управниците на този свят, но по същество изричайки от Божия страна същите думи: „Иехова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него“ (3 Царе 18:21), посочвайки истинската причина, която води до унищожението на света, като кажем на действащите власти, че те и техните домове са причинили всичко това, понеже са оставили Божиите заповеди. (Вж. 3 Царе 18:17, 18.)

Подобно на Йона ще бъдем принудени против волята си да изречем думи на осъждане и да бъдем погълнати от Голямата Риба в нощта на Якововата скръб. Ще се борим наред земята в опита си да се спасим и ще тичаме, докато достигнем предела на силите си, казвайки с последния си дъх: „Спасението е от Тебе, о, Господи. Опитавме се да бягаме за живота си, но стигнахме до улица без изход. Ако може да се направи нещо, Ти си единственият, Който може да ни спаси.“

Божият народ ще осъди греховете на съвременния „Ирод,“ говорейки срещу неморалността на царете на този свят.

„Сега, както и в предишните векове, представянето на една истина, която изобличава греховете и заблудите на времето, ще възбуди опозиция. „Всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да бъдат изобличени делата му“ Йоан 3:20. Когато хората видят, че не могат да подкрепят по-

зицията си от Писанията, мнозина решават да я поддържат на всяка цена, при което със злостен дух нападат характера и мотивите на тези, които защитават една непопулярна истина. Същата политика е била преследвана през всички векове. Илия бе обявен за смутител на Израил, Еремия за предател, Павел за оскверняващ храма. От онзи ден до днес хората, които желаят да бъдат верни на истината, са били отричани като размирници, еретици или причиняващи разцепление. Множества, които са твърде без вяра, за да приемат сигурното пророческо слово, ще приемат със сляпа вяра едно обвинение срещу хората, които дръзват да изобличат модерните грехове. Този дух ще се засилва все повече. А Библията учи ясно, че наближава времето, когато законите на Държавата ще влязат в такова противоречие със закона на Бога, че всеки, който иска да се покорява на всичките божествени предписания, трябва да посрещне укор и наказание, дължимо на злодеец.

„Предвид това какво е задължението на вестителя на истината? Дали ще достигне до заключението, че истината не трябва да се представя, понеже често пъти единственият нейн резултат е това, че тя възбужда хората да избягват или да се противопоставят на изискванията ѝ? Не; той няма никакво по-голямо основание за това да задържи свидетелството на Божието слово от съображения, че то възбужда опозиция, от основанието, което са имали реформаторите преди това. Изповедта на вярата, направена от светии и мъченици, е записана заради следващите поколения. Тези живи примери на святост и неотклон-

на последователност достигат до нас, за да вдъхновят с кураж тези, които биват призовани да застанат като свидетели за Бог сега. Те приеха благодат и истина не само заради себе си, но и за да може чрез тях познанието за Бога да просветли земята. Дал ли е Бог светлина на Своите служители в това поколение? В такъв случай те трябва да я оставят да свети към света.“¹

ИЗНЕНАДАТА

В края - след всичките големи разочарования - идва Божието предложение, което ще изненада героите от последното поколение. Първоначално те са били изненадани неприятно от това, което Бог им е предложил в най-тъмните моменти от живота им, понеже са смятали, че са заслужавали по-добро отношение. Но сега, след цялата поредица от разочарование, Божието предложение ще ги направи да се почувстват недостойни за това, което Той им е предложил. Ние ще имаме същото преживяване. „Небето ще бъде твърде евтино, ако го придобием чрез страдание. Трябва да се отречем от себе си по целия път, да умираме за себе си всеки ден, да оставяме само Исус да се изявява и да държим само Неговата слава пред очите си.“²

КЪДЕ СЕ НАМИРАМЕ ДНЕС

Скъпи приятели, настана времето да напуснем градовете, да напуснем комфорта на цивилизацията и да бягаме за живота си и за живота на скъпите за нас хора. Църквата трябва да изпревари света. Защо? Защото в това глобално затъмнение имаме светлината, Божието слово. Принципите на нашата вяра са отразени в Пи-

санията, които ни дават най-красноречиви насоки какво трябва да правим във време на криза.

Дали времето е точно пред нас?

Глобализмът е повсеместен. Светът търси един глобален лидер; пророчеството говори за антихрист и време на скръб. Има една празнина, която трябва да се запълни. Професор Клаус Шваб, основател и председател с изпълнителни функции на Световния икономически форум, твърди, че главният проблем на обществото не е глобализацията. Проблемът е отсъствието на глобално управление. Така че това, което той има предвид, е, че ще трябва да очакваме лидер, който да заеме този високоотговорен пост.

Една от най-превежданите книги след Свещеното писание е „Великата борба“ на Елън Г.Уайт. Тази книга потвърждава по един превъзходен начин, че Бог контролира всичко и че Той не е изненадан от тези събития.

В друг един шедевър от същата авторка се посочва следното разяснение: „Властите ще направят закони, за да ограничат религиозната свобода. Те ще си присвоят право, което принадлежи единствено на Бога. Ще смятат, че ще могат да насилват съвестта, която само Бог би следвало да управлява. Началото на това се поставя точно сега; те ще продължат да провеждат това дело, докато стигнат до граничната линия, която не ще могат да прекратят. Бог ще се намеси в полза на Своите верни, пазещи Неговите заповеди хора.

„Във всички случаи, когато се провежда гонение, хората, които гледат отстрани, вземат решението си или за Христос, или против

Него. Онези, които проявяват съчувствие към погрешно осъдените, изявяват своята привързаност към Христос. Другите се съблазняват, понеже принципите на истината засягат директно това, което са свикнали и са имали обичай да правят. Мнозина се спъват и падат, отстъпвайки от вярата, за която някога са се застъпвали. Онези, които отстъпват във време на изпитание, ще лъжесвидетелстват и ще предадат своите братя, за да си гарантират собствената безопасност. Христос ни е предупредил за това, за да не бъдем изненадани от неестественото, жестоко отношение от страна на хората, които отхвърлят светлината.”³

„Времето на притеснение и терзание, което предстои, ще изисква такава вяра, която може да понесе изтощение, забавяне и глад - вяра, която няма да прималее, макар да е сурово изпитвана. Периодът на благодат се дава на всички, за да се подготвят за това време. Яков надделя, защото беше настойчив и решителен. Неговата победа е доказателство за силата на решителната молитва. Всички, които са решени да се хванат за Божиите обещания, както него, и да бъдат толкова сериозни и настойчиви, колкото бе той, ще успеят, както той успя. Тези, които не са склонни да се отрекат от себе си, да агонизират пред Бога, да се молят продължително и сериозно за Неговото благословение, няма да го получат. Да се бориш с Бога – колко малко хора знаят какво означава това! Колко малко хора са стигнали дотам, че душите им да се излеят пред Бога с такова извънредно желание, че всяка сила да бъде максимално напрегната. Когато вълни на отчаяние, каквито никой език не може да изкаже,

върхлетят молителя, колко малко хора се прилепят с непоклатима вяра към Божиите обещания. . . .

„Сега трябва да се запознаем с Бог, опитавайки Неговите обещания. Ангели записват всяка молитва, която е искрена и сериозна. Нека по-скоро се разделим с егоистични задоволявания, отколкото да пренебрегнем общението с Бога. Най-дълбоката бедност, тай-голямото отричане, заедно обаче с Неговото одобрение, е по-добро от богатства, признание, леснота и приятелство без него. Трябва да си отделяме време да се молим.”⁴

В мрачното Средновековие мъжът в черно - свещеникът - претендираше да бъде съвест за отделния човек. Днес твърде често мъжът в бяло - докторът - претендира да бъде съвест за отделния човек.

Ако е имало някога време, когато Божиите хора следва да бъдат максимално будни, като бдят за събитията, сочещи към второто идване на Исус, то това е сега. Ако е имало някога време, когато църквата да счита въздържанието като приоритет, то това време е сега. Ако е имало някога време, когато би следвало да се отнасяме към тялото си с повече уважение и особена грижа по отношение на това какво ядем, какво пием и какво внасяме в него, то това време е сега. „Ядете ли, пиете ли, нещо ли вършите, всичко вършете за Божиата слава” (1 Коринтяни 10:31).

Разглеждайки въпроса за християнското въздържание, виждаме нуждата от подходяща диета за тялото, но и за ума. И така, позитивното мислене и лошите новини не са вазимно съвместими - но четенето на Библията, търсенето на надежда и вяра имат силата

да надмогнат ежедневните лоши новини. Това следва да бъде основата на нашето възпитание, на нашата вяра, на нашето упование. Ние трябва да „събаряме мисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа“ (2 Коринтяни 10:5).

Различните приоритети и различният стил на живот със сигурност ще доведат до гонение от страна на мнозинството, които се носят насляпо с течението на светската популярност и политическата коректност. Когато се намираме на предела и няма човешко решение, Исус, противно на всичко, ни повелява: „Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро бойте

се от Онзи, който може и душа, и тяло да погуби в пъкъл. Не продават ли се две врабчета за един асарий? И пак ни едно от тях няма да падне на земята без волята на Отца ви. А вам и космите на главата са всички преброени. Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от врабчетата. И тъй, всеки, който изповяда Мене пред хората, ще го изповядам и Аз пред Отца Си, Който е на небесата. Но всеки, който се отрече от Мене пред хората, ще се отрека и Аз от него пред Отца Си, Който е на небесата“ (Матей 10:28–33).

Малкото верни преодоляват над врага на душите „с кръвта на Агнето и със словото на своето свидетелство; защото не обичаха живота си дотолкова, че да бягат

от смърт“ (Откровение 12:11).

Исус обяснява: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, и така нека Ме следва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси“ (Марк 8:34, 35).

Нека имаме смелостта да бъдем измежду тези малцина!

Източници:

1 Великата борба [издание 1888],

стр. 458, 459.

2 Вярата, с която живеея, стр. 359.

3 Животът на Исус, стр. 630.

4 Великата борба [издание 1888],

стр. 621, 622

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция:
гр. София 1000 Пощ. кутия 614
e-mail: sdarm.bg@abv.bg www.sdarm-bg.org
ISBN 1312 - 1219

ВЯРА ЗА БЕЗСТРАШНИТЕ

Когато до човек или животно достигне лоша новина, естествено за него е да започне да бяга. Днес изглежда, че навсякъде има толкова много лоши новини, че почти всеки човек е напласен.

Но не можем да ходим, като през цялото време се чувстваме напласени! Да, трябва да се отнасяме внимателно към всичките лоши неща, които се случват, но не трябва всеки ден да живеем така, сякаш сме едно напласено коте.

В Притчи 22:13 четем: „Ленивецът казва: Лъв има вън! Ще бъда убит наред улиците!“ С други думи, един мързелив човек, на когото не му се работи, си изнамира претекст, че навън има лъв, затова трябва да си стои вкъщи. Но ние трябва да сме по-силни и по-смели!

Да, навън има много лоши хора, но Бог ни дава следното обещание, ако уповаваме на Него и ако сме верни на Неговото Слово: „Бъдете силни и дързостни, не бойте се нито да се страхувате от тях; защото Господ тво-ят Бог Той е, Който върви пред тебе; не ще отстъпи от тебе нито ще те остави“ (Второзатоние 31:6).

Бог е по-силен от всеки и всичко друго в цялата вселена! Ако имаме Исус в сърцето си, за нас са думите: „По-велик е Онзи, който е във вас, от оня, който е в света“ (1 Йоаново 4:4). Как да изискваме това обещание? Като се уповаваме на Бог и се покоряваме на Неговото Слово. „Ще слушам какво ще говори Господ Бог; защото ще говори мир на людето Си и на светиите Си. Но нека се не връщат пак в безумие“ (Псалм 85:8). Искаме ли Бог да ни говори мир? Разбира се! Неговата могъща ръка ще ни закриля и Неговата голяма власт ще ни дава сила за всичко, което трябва да извършим.

Но какво означава това да се върнем пак в безумие? Това означава да започнем отново да вършим неправилните неща, които сме правели в миналото. Ако искаме Божието благословение, имаме нужда да останем близо до Него чрез молитва и изучаване на Неговото слово. Даже ако сме попаднали в беда, защото сме направили нещо лошо, Господ е готов и желае да ни прости, да ни очисти и да ни направи нови. Но Той не иска от нас да се върнем към вършенето на лоши неща. Той е готов да ни даде сила да сме послушни само ако Го помолим!

„Единствено усещането за Божието присъствие може да изгони страха, който ще превърне в бreme живота на едно боязливо дете. Нека такъв човек научи наизуст обещанието: „Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, и ги избавя“ Псалм 34:7. Нека прочете онази чудна история за Елисей в планинския град и за мощната обкръжаваща свита от небесни ангели, застанали между него и въоръжените множества на неприятеля.

Нека прочете как на Петър, докато беше в затвора, осъден на смърт,

се яви ангел от Господа; как Ангелът изведе Божият служител безопасно, преминавайки покрай въоръжената охрана, покрай масивните врати и огромната желязна порта с нейните болтове и резета. Нека прочете за онази сцена в морето, как докато войници и моряци бяха подхвърляни във вихъра на вълните, изтощени от труд, бдение и дълго постене, затворникът Павел на път да бъде подложен на съдебен процес и да бъде екзекутиран, изрече онези грандиозни думи на насърчение и надежда: „Но и сега ви съветвам да сте бодри, защото ни една душа от вас няма да се изгуби. . . защото ангел от Бога, Чийто съм аз и Комуто служа, застана до мене тая нощ и рече: Не бой се, Павле, ти трябва да застанеш пред Кесаря; и ето, Бог ти подари всички, които плуват с тебе.“ Възпитание, стр. 255, 256.

„Когато съм в страх, на Тебе ще упоavam. Чрез Бога ще хваля думите му; на Бога упоavam; няма да се боя; какво ще ми стори човек?“ (Псалм 56:3, 4). „А вам и космите на главата са всички преброени. Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от врабчетата“ (Матей 10:30, 31).